

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μνη δραχ. 55. Τρίμνην δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμνηνοι καὶ Τρίμνηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μὴνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 44ος

Ἀθήναι, 3 Ἀπριλίου 1937

Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 18

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΗΜΙΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἄλλὰ οὔτε τὸ συλλογιζόταν πιά. Γιατί, δυστυχῶς, εἶχε ἄλλη δουλειὰ νὰ κάμῃ: νὰ κοιτάξῃ πῶς νὰ σωθῇ.

Ὁ Δουμποδάνος κι' ὁ Σικιζάνης ἀκουσαν ἐκεῖνο τὸν κρότο, δὲν εἶδαν τὸν Μάριο κοντὰ τους, κατὰλαβαν τί θὰ εἶχε συμβεῖ, ἔτρεξαν στὴ δεξαμενὴ—καὶ τί νὰ ἰδοῦν!

Ἐνα Μάριο χωμένο στὸ νερὸ τῆς δεξαμενῆς ὡς τὸ λαίμω· μόνο τὸ κεφάλι του ἐξεῖχε.

— Μπρὲ Μάριε;! τί χάλια εἶν' αὐτά;

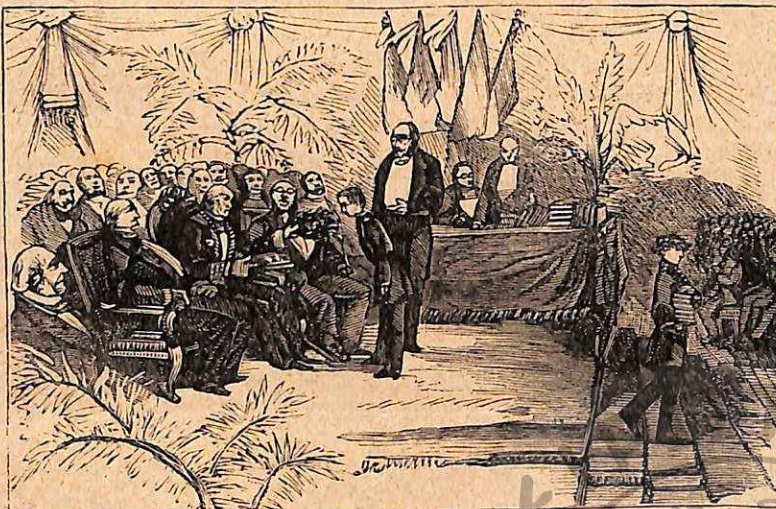
— Ἀφήστε τώρα τὰ λόγια· μόνο βοηθήστε νὰ βγῶ ἀπὸ δω-μέσα, κι' ὕστερα... μοῦ λέτε ὅ,τι θέλετε.

Μὰ δὲν ἦταν καὶ τόσο εὐκόλο. Ἄν τοῦ ἔδιναν τὰ χέρια τους νὰ πιασθῇ, κινδύνευαν νὰ πέσουν κι' ἐκεῖνοι στὸ νερὸ χωρὶς νὰ βγῇ ὁ Μάριος. Εὐτυχῶς ὁ Δουμποδάνος εἶχε μιὰ καλὴ ιδέα: ἔφερε μιὰ μικρὴ ξύλινη σκάλα. τὴν ἔρριξε στὴ δεξαμενὴ, τὴ στήριξε στὰ χεῖλη της, κι' ἔτσι ὁ «πνιγμένος» κατάφερε νὰ πιασθῇ, νὰ νεβῇ καὶ νὰ βγῇ ἔξω, χωρὶς ἐννοεῖται, νὰ ἔχη πιάσῃ οὔτε ἓνα μικρὸ ψαράκι.

— Ἐλα, τοῦ εἶπε ὁ Δουμποδάνος, πάμε στὸν πύργο ν' ἀλλάξῃς μὴν κρυώσης. Τὰ λαυτρά μετὰ τὰ ρούχα καὶ μετὰ τὰ παπούτσια δὲν ὠφελοῦν.

— Ὁχι, ὄχι! φώναξε ὁ Μάριος. Δὲν θέλω νὰ γίνω ρεζίλι! Τί θὰ ποῦν οἱ γονεῖς σου νὰ με ἰδοῦν παππὶ!... Ὅθι μείνω ἐδῶ καὶ σεῖς θὰ πᾶτε νὰ μοῦ φέρετε ν' ἀλλάξω.

Τί νὰ κάμουν; Πῆγαν στὸν πύργο κλεφτά, πῆραν μὲ τρόπο μιὰ ἀλλαξιὰ ἀσπρόρρουχα καὶ μιὰ φορεσιά, καὶ γύρισαν στὸ Μάριο, ποὺ πέταξε γρήγορα τὰ βρεμμένα ἀπὸ πάνω του καὶ φόρεσε τὰ στεγνά. Ἔτσι ἐνόμιζε πῶς οἱ γονεῖς τοῦ Δουμποδάνου δὲν θὰ μάθαιναν τίποτα. Ὁ Λεωνίδας ὁμως, κρυφά, τοὺς τὰ εἶπε ὅλα, γιατί

«Καὶ ἦλθε ἡ ἡμέρα τῆς ἀπονομῆς τῶν βραβείων»

σὰν καλὸ παιδί εἶχε τὴ συνήθεια νὰ λέγῃ στοὺς γονεῖς του ὅ,τι συνέβαινε.

Ἀλλὰ κι' αὐτοί, εὐγενεῖς ἄνθρωποι, δὲν ἔδειξαν καμμιά ἀπορία εἰδὼν τὸ Μάριο μὲ ἄλλα ρούχα. Γιὰ νὰ μὴ τραπῇ ὁ φίλος τοῦ γιοῦ τους, ἔκαμαν πῶς δὲν ἔμαθαν καὶ δὲν κατὰλαβαν τίποτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Ἐξετάσεις καὶ διακοπές

Οἱ τρεῖς φίλοι γύρισαν ξόλαμπρα στὸ Λύκειο καὶ μὲ μεγάλη τους χαρὰ ξαναεῖδαν, ὕστερ' ἀπὸ τόσες ἡμέρες,

τὸν Μοντανῆ, ποὺ εἶχε περάσει τίς διακοπές τοῦ Πάσχα στὸ σπίτι του. Τοῦ διηγῆθηκαν τὰ συμβάντα τοὺς στὸν πύργο τοῦ Δουμποδάνου, κι' ὁ Μοντανῆς εἶπε τότε στὸ Μάριο:

— Φίλε μου, τώρα εἶναι ἡ σειρά μου. Θυμᾶσαι πῶς σὲ παίξαμε κορώνα ἢ γράμματα καὶ πρῶτος σὲ κέρδισε ὁ Παῦλος καὶ δεύτερος ὁ Λεωνίδας. Ἐγὼ ἦλθα τελευταῖος, ἀλλὰ δὲν μοῦ κακοφαίνεται, γιατί θὰ σ' ἔχω μαζί μου περισσότερο καιρό.

— Ἀλήθεια, εἶπαν οἱ ἄλλοι δύο·

ὁ Μοντανῆς, ἂν καὶ φάνηκε πῶς ἔχασε στὸ παιχνίδι, ἦταν πρὸ τυχερός. Μπορεῖ νὰ σὲ κρατήσῃ στὸ σπίτι του κι' ὅλο τὸ καλοκαίρι.

— Ναί, εἶπε ὁ Μοντανῆς. Μετὰ τίς ἐξετάσεις, θὰ φύγουμε μαζί. Καὶ νᾶξερές τί καλὰ ποὺ θὰ σὲ δεχθοῦν στοῦ θειοῦ μου! Γιατί ἐκεῖ-κάτω ὅλοι σὲ γνωρίζουν.

— Πῶς με γνωρίζουν; ἔκαμε ὁ Μάριος.

— Ἀπὸ μένα, ἀποκρίθηκε ὁ Μοντανῆς. Τοὺς ἔγραφα πάντα γιὰ τὸ Μάριο Καπάνη, κι' ὄχι βέβαια κανά...

— ὦ, μετὰ χαρᾶς θὰ

ἔλθω μαζί σου, καλὲ μου Μοντανῆ! Ἐκτός ἂν...

— Τί ἐκτός ἂν;

— Ἄν μοῦ γράφουν οἱ γονεῖς μου νὰ πάω τὸ καλοκαίρι στὸ σπίτι μας.

— Οὔτε λόγος νὰ γίνεταί! εἶπε ὁ Δουμποδάνος· ἂν σοῦ γράφουν οἱ γονεῖς σου νὰ πᾶς, θὰ προτιμήσῃς βέβαια τὴν πατρίδα σου, τὸ σπίτι σου.

— Καὶ μολονότι αὐτὸ θὰ μοῦ κοστίσῃ, εὐχομαι νὰ γίνῃ, ἐπρόσθεσε ὁ Μοντανῆς.

— Σ' εὐχαριστῶ, ἀγαπητέ μου Γεώργιο, εὐχαριστῶ! εἶπε ὁ Μάριος

σφίγγοντας με συγκίνηση το χέρι του φίλου του.

Οι ημέρες περνούσαν γρήγορα κι οι φίλοι μας ετοιμάζονταν για τις θερινές εξετάσεις. Τίποτα δυσάρεστο δεν συνέβηκε στο μεταξύ κι οι παλιοί καυγάδες με τους ξένους είχαν ξεχασθεί όλως διόλου.

«Όλοι οι μαθητές μελετούσαν με ζήλο και καθένας όνειροπολούσε να πάρη το βραβείο για να χαρούν οι γονείς του. Κι' ο Μάριος, φυσικά, το ήθελε πολύ, κι' έλεγε μάλιστα πώς, αν έπαιρνε το βραβείο, έπρεπε να πάη ο ίδιος να το δείξη στους γονείς του. Αλλά του έστελναν χρήματα για το ταξίδι; Ακόμα δεν του είχαν γράψει τίποτα γι' αυτό το ζήτημα. Πάντα όμως ο Μάριος είχε την ελπίδα πώς θα έκαναν τι μπορούσαν για να του οικονομήσουν τα έξοδα του ταξιδιού.

Στο τελευταίο του γράμμα προς τη μητέρα του, της έλεγε πώς την είχε επιθυμήσει πολύ, καθώς και τον πατέρα του. Θα τους ξανάβλεπε άραγε αυτό το καλοκαίρι; Και με αγωνία περίμενε την απάντησή.

Ένα πρωί, μπήκε ξαφνα στην τάξη ο επιστάτης κι' είπε δυνατά: —Ο Μάριος Καπάνης στο γραφείο του κ. επιμελητού!

Αμέσως ο Μάριος σηκώθηκε κι' ακολούθησε τον επιστάτη. Πηγαίνοντας, έλεγε μέσα του: «Τι να με θέλγ ο κ. Τελόριμος; Δεν έχω καμιά άταξία. Κι' έχω καλούς βαθμούς σε όλα...»

Βρήκε τον κ. επιμελητή στο γραφείο του να διαβάζη σοβαρά ένα γράμμα. Περίμενε να το τελειώσει κι' έπειτα είπε:

—Με φωνάξατε, κύριε επιμελητή;
—Μάλιστα. Έχω να σου ανακοινώσω κάτι σπουδαίο.

«Τι να ήταν πάλι αυτό το σπουδαίο; συλλογίστηκε με κάποιο τρόμο ο Μάριος, γιατί δεν του άρεσε πολύ η μεγάλη σοβαρότης του κ. επιμελητή.

—Λοιπόν άκουσε, εξακολούθησε αυτός, αφού στάθηκε μια στιγμή κοιτάζοντας το Μάριο. Τό ξέρεις πώς υπάρχει κάποιο μυστικό;

—Τι μυστικό, δεν καταλαβαίνω... ψιθύρισε ο Μάριος.

—Θυμάσαι την πρώτη-πρώτη φορά που μπήκες σ' αυτό το γραφείο;

—Μάλιστα...

—Θυμάσαι εκείνο το γράμμα που σου έκλεψαν, με τα χρήματα που είχε μέσα για τα διδασκάλια σου;

—Πώς; το θυμόμαι και ποτέ δεν θα το ξεχάσω!

—Ωραία! Θυμάσαι ακόμα πώς

παρακάλεσα τον κ. διευθυντή να σε κρατήσουμε προσωρινά, αφού έγραψα στον πατέρα σου για το ατύχημά σου; και την άλλη εκείνη ημέρα που σε φώναξα έδω για να σου αναγγείλω πώς διευθετήθηκαν τα πράγματα και στο έξης θα ήσουν τακτικός μαθητής του Λυκείου;

—Όλ' αυτά τα θυμόμαι, κύριε επιμελητή. Και θα σάς ευγνωμονώ πάντα, γιατί σείς φροντίσατε για μένα και σε σάς χρωστώ την υποτροφία μου.

—Στάσου, μη βιάζεσαι! Δεν μου χρωστώσας όσα νομίζεις.

—Πώς αυτό;

—Όχι. Γιατί την υποτροφία που ζήτησα για σένα, δεν την επέτυχ.

—Ω! μα τότε πώς έμεινα στο Λύκειο; Ποιος επέληψε τα τροφεία μου και τα διδασκάλια μου; Μήπως με κρατήσατε... επί πιστώσει; μήπως σάς έγραψε ο πατέρας μου πώς θα τα πληρώσει αργότερα;

—Όχι, παιδί μου, τίποτα απ' αυτά! Δεν σου είπα πώς υπάρχει μεταξύ μας ένα μυστικό; Κι' αυτό το μυστικό θα σου φανερώσω τώρα. Αλλά πρόσεξε, μη θυμώσης, μην το πάρης για προσβολή. Ο κ. πικράνης πολύ ένα φίλο σου που σ' αγαπά τόσο...

Γιατί εκείνος που θέλησε, μόνος του, αὐθόρμητος, χωρίς να του πη κανένας, να αναλάβη τα έξοδά σου στο Λύκειο, με τη συμφωνία μόνο να μη γίνη γνωστό τ' όνομά του, είναι ο...

—Σταθήτε, τον μαντεύω; φώναξε με μεγάλη συγκίνηση ο Μάριος, που τα μάτια του γέμισαν δάκρυα.

—Ποιος είναι; Πές τον λοιπόν έσύ.

—Ο Γεώργιος Μοντανής!

—Ναι, παιδί μου, τον βρήκες. Και για να τον βρής, σημαίνει πώς τον θεωρούσες ξανό για μια τόσο καλή και γενναία πράξη. Με την ευγνωμοσύνη σου θα εξοφλήσης το ήθικό σου χρέος προς τον Μοντανή. Όσο για το πραγματικό χρέος...

—Ω, κι' αυτό πρέπει να το πληρώσω! φώναξε ο Μάριος ζωηρά. Κι' άμέσως πρόσθεσε περίλυπος:

—Αλλά πώς; Ο πατέρας μου δεν έχει... ούτε η μητέρα μου...

—Όσα είχαν μου τα έδωσαν...

—Κι' όμως; τον έκωφε ο κ. Τελόριμος κι' αυτό το χρέος είναι πληρωμένο.

—Πληρωμένο; και ποιος το επέληψε;

—Οι γονείς σου, παιδί μου!

—Οι γονείς μου; Και πώς το έμαθαν!

—Πρό όλγων ημερών είχα ένα γράμμα από τη μητέρα σου. Στην αρχή με ρωτούσε αν είμαι ευχαριστημένος από σένα. Έπειτα μου ά-

νήγγελλε πώς ο πατέρας σου πούλησε κάποιο κτηματάκι που είχε και πήρε αρκετά χρήματα, όχι μόνο για να σου στείλγ, να πας να περάσης το καλοκαίρι με τους γονείς σου, αλλά και για να πληρώνη στο έξης όλα σου τα έξοδα στο Λύκειο.

—Τι χαρά! τί ευτυχία! φώναξε ακράτητος ο Μάριος.

—Μα στάσου λοιπόν νακούσης και άλλα! εξακολούθησε ο κ. επιμελητής. Η χαρά σου ίσως δεν θα είναι και τόσο μεγάλη. Γιατί άμα έλαβα από την μητέρα σου την καλή αυτή είδηση, θεώρησα χρέος μου να γράψω άμέσως στους γονείς σου πώς ο συμμαθητής σου Μοντανής επέληξε ως τώρα στο Λύκειο για σένα...

—Εκάματε πολύ καλά! είπε ο Μάριος. Και τί σάς έγραψαν;

—Νά, σήμερα έλαβα αυτό το γράμμα... Είναι πάλι από τη μητέρα σου... Στέλνει στο Μοντανή τα όφειλά της με τις πιό θερμές της ευχαριστίες, αλλά προσθέτει και κάτι άλλο, όχι τόσο ευχάριστο για σένα...

(Ακολουθεί) Μετέφρ. π. ι. φ. και γρ. ε.

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

ΚΑΚΗ ΑΡΧΗ

Ο Κατής μιάς πολιτείας, όπως εκοιμότανε τη νύχτα, ένοιωσε πώς έπέρασε μέσα από τα γένητά του, ένα ποντίκι.

Αυτό τον έκανε να άγανακτήσγ, να νευριάσγ και να μη ξανακλείσγ μάτι, ως την αυγή.

Τότε σηκώθηκε από το στρώμα του, ντύθηκε βιαστικά και τράβηξε για το καφενείο.

Εκεί άναμώθηκε με φίλους του και στενοχωρημένους τους διηγήθηκε το νυχτερινό του περιστατικό.

Κάποιος απ' αυτούς για να τον παρηγορήσγ του είπε:

—Θαριώ, Κατή μου, πώς δεν πρέπει να χολοσκάνγς για ένα τόσο τιποτένιο πράγμα.

Τό ποντίκι πέρασε που πέρασε πάει στον αγύριστο. Μη το συλλογιέσαι και σ' ού πιά».

—Αμ δεν είναι όπως το λές, τζάνεμ. Εγώ έχω δίκιο να στενοχωριέμαι. Εκείνο το καταραμένο άνοιξε δρόμο μέσα στα γένητά μου κι' απ' έδω κι' εμπρός δέ θάχω ήσυχία. Όχι μόνο τό ίδιο θα ξαναπεράσγ, μα κοντά του κι' άλλα ποντίκια. Έγινε, βλέπεις, ως τώρα τό πιό σπουδαίο, ή κακή αρχή, που να μην έσωνα να γίνη, κι' αυτή σέρνει πάντα πίσω της τη συνήθεια, που πολύ δύσκολα κόβεται.

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΕΦ.

ΑΘΗΝΑ·Τ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑ — Β'

Άγαπητοί μου,

ΣΗΜΕΡΑ συμπληρώνω—γιατί μεσολάβησε ή 25 Μαρτίου—την Έπιστολή του 16ου φυλλαδίου για την ορθογραφία της Δημοτικής. Και συνοψίζω πρώτα όσα σάς είπα εκεί.

Α'.—Σ' όλα τα όνόματα βάζουμε ζεία ή βαρεία. Την περισπωμένη τη διατηρούμε στα ρήματα (αγαπώ, αγαπάτε, αγαπούν, μα και κοιτώ, κοιτάτε, κοιτούν) και στα όνόματα εκείνα μόνο που διατηρήθηκαν απ' την αρχαία με τον τύπο τους. Όστε: ποτήρι, γούρι, αλλά αϊμα, ρήμα, φώς. (Τό πράγμα, που είναι ο αρχαίος τύπος, θέλει βέβαια περισπωμένη' όχι όμως και τό πράμα, που είναι τύπος της δημοτικής. Έτσι και θαύμα-θάμα, αῦμα-κάμα κτλ.)

Β'.—Χρονική αύξηση δεν υπάρχει. Όστε: όπλιστα, όρκιασθηκα, όπλισμένος, προόδεψα, όλα με ζμικρον.

Γ'.—Υπογεγραμμένη δεν υπάρχει. Όστε: ένω, άδης, ληστής.

Δ'.—Υποτακτική δεν υπάρχει. Όστε: να έχεις, δάν έχει, όταν θέλεις, και έχω γράψει, έχεις πει, έχει έρθει, όλα με έψιλον γιώτα.

Ε'.—Τα ρηματικά σε οντας, παροξύτονα και προπαροξύτονα, όλα με ζμικρον: δείχνοντας, κάνοντας, πετιόντας, τραβόντας. Έτσι είναι τό σωστό.

Προσθέτω: Θηλυκά τριτόκλιτα σε ις-εως δεν έχει ή δημοτική. Όλ' αυτά τα έκαμε πρωτόκλιτα: ή βρύση-της βρύσης-οί βρύσες' άρα και ή φύση-της φύσης, ή πόλη-της πόλης, ή κυβέρνηση κτλ. Μόνο στον πληθυντικό κρατούμε κάποτε τον αρχαίο τύπο: οί πόλεις, οί φύσεις, οί κυβερνήσεις.

Ας ιδούμε τώρα τα συγκριτικά και τα υπερθετικά. Έπειδή, καθώς είπαμε, μακρά και βραχεία στη δημοτική δεν υπάρχουν, όλα τα σε ότερος και ότατος πρέπει να γράφονται με ζμικρον' και όπως χειρότερος, μοχθηρότερος, μοχθηρότατος, έτσι και στενότερος (όχι στενότερος) στενότατος, φοβερότερος, φοβερότατος κτλ. Επίσης, όλα τα σε ύτερος ή ύτερα με ύψιλον: πλατύτερος, κοντύτερος, άρχύτερος, πρωύτερα, άρα και καλύτερος, καλύτερα (κι' όχι καλλίτερος, ή καλείτερος, ή καλήτερος και δεν ξέρω πώς αλλοιώς τό γράφουν οί δασκάλιοι). Τό ίδιο και τα θηλυκά άφηρημένα σε οσύνη, όλα

με ζμικρον: δικαιοσύνη, καλοσύνη (όχι καλωσύνη) αξιοσύνη κτλ.

Τό που, όταν είναι επίρρημα, θέλει περισπωμένη, που θά πας; όταν είναι άντωνυμία, θέλει ζεία: εκείνο που σου είπα. Επίσης τό πως, όταν είναι επίρρημα, περισπωμένη: πώς είπες; όταν είναι σύνδεσμος, ζεία: είπα πώς δεν θέλω. (Στα περισπωμένα της δημοτικής πρέπει να προστεθούν, εκτός από τό που και πώς, τα ένω, αφού, μου, σου, σείς και μερικά άλλα, που μπορούν να θεωρηθούν πώς έμειναν με τον τύπο τους από την αρχαία.)

Πότε, τώρα, τα άρθρα της αϊτιατικής διατηρούν τό νι τους και πότε τό χάνουν; Όταν ή λέξη αρχίζει από κάπα, πι, τσ, ή από διπλό, ζι και ψι, τό άρθρο της διατηρεί τό νι, όπως και των λέξεων που αρχίζουν από φωνήεν: τον έσπερο, την εστέρα, τον κήπο, την καρδιά, τον πόνο, την πείνα, τον τραγό, την τροφή, τον ξανθό, τον ψεύτη, την ψάθα. Όταν ή λέξη αρχίζει από κάθε άλλο σύμφωνο, τό

άρθρο της δεν παίρνει νι: τό φίλο, τη φίλη, τη μάχη, τό Νίκο, τό βάτο, τη γάτα κτλ. (Τό αυτί θά σάς διηγεί. Λέμε ποτέ τηΝ γάτα, τόΝ σκύλο; ή λέμε τό κόπο, τη πείνα; Μόνο ίσως μερικοί που τραυλίζουν).

Όσο για την ορθογραφία του θηλυκού άρθρου στον πληθυντικό, είναι καθιερωμένη: οί γυναίκες, τις γυναίκες, οί ελπίδες, τις ελπίδες. Μόνο οί δασκάλιοι γράφουν ακόμα ή, της, ή τοίς! Τι γελοίοι και παράλογοι τύποι!

Αυτά τα γενικά. Μένει τώρα ή ορθογραφία πολλών λέξεων της δημοτικής, που δεν ξέρει κανένας καλά από που παράγονται, κι' άλλος τις γράφει έτσι κι' άλλος αλλοιώς. Αλλά που να τις αραιάσω έδω! Η Έπιστολή μου θα γινόταν... Λεξικό. Για κάθε όμως τέτοια που συναντάτε κι' άπορείτε—ή και για κάθε άλλη σας άπορία πάνω σ' αυτά που σάς είπα—μπορείτε να ρωτάτε τη Δάσκαλη και να σάς άπαντήσγ στην Άλληλογραφία.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΖ'.

Μεγάλη χαρά είχε ή Άσπροούλα εκείνες τις ημέρες: Έκλώσθησε ταύγά της κι' έβγαλε έξη χαριτωμένα κοτοπουλάκια. Μα είχε και μιάν άνησυχία: Στη φωλιά της βόηκε μια μέρα κι' έν' αυγό που δεν τό είχε γεννήσει αυτή. Ήταν μεγάλο και σκούρο. Ποιος της τό είχε βάλει; Τι ήταν αυτό τό αυγό; Όσώσο τό κλώσθησε μαζί με τα άλλα και, μια μέρα αργότερα από τα κοτοπουλάκια, βόηκε από ταύγό εκείνο ένα πουλάκι παροξένο, αλλοιώτικο, που δεν φαινόταν καθόλου παιδί της.

Η Άσπροούλα ντροπόταν. Τι θα έλεγαν στην αυλή γι' αυτό τό τέρας που έκαμε; Και προσπαθούσε, όσο μπορούσε να τό κούβη. Τό είδε όμως ένα ποιά ή κυρά-Μακρόλαιμη, ή γάλισσα, και τη ρώτησε:

—Τι είν' αυτό; δικό σου είναι;...

—Ξέρω κι' εγώ τί διάβολος είναι! άποκρίθηκε ή Άσπροούλα. Δικό μου τό λέω, αφού τό κλώσθησα, μα βέβαια δεν είναι κοτοπουλάκι. Δεν μοιάζει με τ'άδέρφια του ούτε στα φτερά, ούτε στο μπόι και κάνει μια τόσο αλλοιώτικη φωνή! Μην είναι χηνόπουλο;

—Α, μπά, μπά! έκαμε με περιφρόνηση ή Μακρόλαιμη. Ούτε μύτη χήνας έχει, ούτε λαιμό. Έμένα θα μου πής;

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΠΟΛΕΜΙΚΟ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

“Επειτα, Γεωγραφία—για τους τόπους τους μακρινούς, με τους κόκκινους, τους μαύρους, τους κίτρινους ανθρώπους, με τα δάση τ’ απέραντα, με τα ποτάμια τ’ ατελείωτα, με το χρυσάφι σκόρπιο στα χώματα και στο νερό... Χριστέ και Παναγιά! τότε το μικρό το κελλί, τί θαύματα που είχε! Και πώς όλα τα παιδιά κρέμονταν απ’ το παπᾶ τὰ χεῖλια, που σάλειναν, μαζι με τὰ πυκνά τὰ γένεια του, με τὰ πυκνόμαλλα σαγόνια... “Ο μικρός, δλόρθος στη γωνιά-γωνιά, άκουγε, με τὰ μάτια του ανοιχτά και δὲ μπορούσε, παρὰ νὰ κάνη κάθε τόσο «ναί», και πάλι «ναί», και «ναί»—κουνώντας το σγουρό του το κεφάλι, για νὰ δείξη πὼς όλα τὰ καταλαβαίνει, σὰ μεγάλος, και πὼς λέξη δὲν τοῦ ξέφυγε. Κι’ έπειτα σχολνοῦσαν και γύριζαν στο σπίτι.

Τώρα, βρόντησαν τὰ τουφέκια, πέταξαν τὰ παιδιά απ’ τὰ Γράμματα, σὰν τὰ πουλιά. Τὰ πέντε, τὰ πὶδ μεγάλα—κι’ ἡ Μοσκούλα μαζι—πήραν κιόλας και στο χέρι. Λιανοτούφεκα—μὰ κι’ εκείνα ἦσαν βαρειά για τὰ μικρά τὰ μπράτσα.

“Όταν πήγε ο μικρούλης και ζήτησε νὰ φυλάξη καρπούλι και τὸν έβαλαν—γιατί είχαν ανάγκη απ’ ὅλες τις ψυχές,—στοχάστηκε πὼς έφτασε ο καιρός νὰ κάμῃ κάτι σπουδαίο. Μιά, δυό, τρεῖς, παραμόνεψε και, μιὰ φορά, σούρουπο ἦταν, τοῦ φάνηκε πὼς ἦρθε ἡ ὥρα. Γλύστρησε απ’ τὴ θέση που φύλαγε, έπεσε στα τέσσερα κι’ άρχισε νὰ σέρνεται κατὰ τὸ χαντάκι που ἀντιπέρα του μαύριζαν οἱ εχτροί...

— Τί έκαμες; τοῦ φώναξε τότε, ξαφνικά, μέσα του μιὰ φωνή. “Αφησε τὴ θέση σου ανοιχτή; Και τώρα: “Απάνω στὴν ἄψη του, δὲν τόχε συλλογιστῇ. Τώρα τοῦ πήγε ο νοῦς, σὰν τὴν ἀστραπή. «Μωρέ, τί κάνω;» και τάχασε...

“Όποιος αφήνει τὴ θέση του και φεύγει, έλεγε ο Παπᾶ Ντόμμος, εἶναι προδότης».

Μονομιάς, τοῦ ἦρθαν ἔμως κι’ ἄλλοι στοχασμοί:

— Μωρ’ ἐγὼ πηγαῖνω για μεγάλα πράγματα! Τώρα νὰ ἰδῇς!

“Επειτα σκέφτηκε:

— Και μήπως θ’ ἀργήσω;

“Όμως, ἀπάνω σ’ εκείνη τὴ σαστισμάρα τῆς στιγμῆς, παραπάτησε, λιθάρια γλύστρησαν, ἀνοῖξε τὴ φούχτα νὰ πιαστῇ, τὸ τουφέκι τοῦπεσε απ’ τὸ χέρι—πάει, τὸν άκουσαν! Τετέλεστα.

Τὸν άκουσαν, ἀλήθεια! Γιατί κι’ ο εχτρός, βέβαια, είχε κι’ εκείνος τὸ «καρπούλι» του. Μονομιάς άκουσε ἕνα λόγο (σὲ γλώσσα που δὲν τὴν κατάλαβε)—φοβέρα ἔβαν ἡ βλαστή—μια—κι’ ἀντικρὺ του, εκεί δά, μόλις δυό βήματα, μιὰ σπύθα κόκκινη, σὰν ἀπὸ τσακμακόπετρα, έπαίξε μπροστά στο φῶς του και μιὰ βουτὴ τρομαχτική βούισε στ’ αὐτί του: «Μπάμ!» Κάτι τί, θαρρεῖς, σὸν άέρα, τραδήχτηκε πίσω, σὰ ρουφηξιά!

— Μὲ σκότωσαν! » εἶπε με τὸ νοῦ του.—Μά, φαίνεται, πὼς πρὶν ἡ ψυχὴ πετάξει απ’ τὸ κορμί—πρὶν τὴν ὥρα τῆς—τὸ ἀρματώνει, ξαφνικά, μ’ ἀπίστευτη γρηγοράδα... Κ’ ἡ ἴδια ἡ φωνή, που τοῦ μίλησε πὶδ πρὶν, ἡ ἴδια πάλι τοῦ έκραξε:

— Πέσε χάμω! και τὸ τουφέκι σου!

Τὰ κατάρρε, και τὰ δυό... “Αδραξε τὸ τουφέκι που τοῦχε ξεφύγει κι’ έξαπλώθηκε κατάχαμα, μονομιάς, εκεί δά που βρισκόταν, έτσι, κοιλιὰ με χῶμα, τὸ κεφάλι μὲς στ’ ἀγριόχορτα που θρασομνοῦσαν. Τὸ βόλι σφύριξε πάνω απ’ τὸ κεφάλι του κι’ έφυγε, πέρα. Κι’ εκείνος έμεινε, δίχως πνοή, σὰ νάταν ἀληθινὰ νεκρός.

— “Ετσι εἶν’ ο θάνατος, εἶπε πάλι με τὸ νοῦ του.

Μὰ δὲν έχει ο πόλεμος μόνο θάνατο. “Εχει και λαθωματιές...

Τί νὰ κάμῃ τώρα; νὰ κάτῃ κει χάμω. “Ετσι θάπρεπε νὰ γίνῃ, μὰ ο ἄλλος βέβαια θάψαχνε νὰ τονέ πιάση.

Και δὲν περίμενε πολύ. “Ακουσε τὰ ρείκια και τ’ ἀγριόχορτα νὰ τρίζουν—και τότε τοῦδωσε, στα τέσσερα, σὰν τὸν ἀγριόγατο... «Μπάμ» δεύτερη τουφεκιά. μακρυνότερη τώρα... μακρυνότερη, ναί, μὰ! ἄχ! ὦχ! αὐτὴ πόνεσε, πονάει... πονάει, δὴ πάνω στὴν πλάτη, καιεἰ και τοῦδωλει—που καλὰ-καλὰ; στο πλευρό, στο κόκκαλο;

Πολὺ δὲν ἤθελε νὰ φτάση στα δικά του τὰ κατατόπια. Τότε, σταμάτησε—έβαλε τὸ χέρι πίσω στὴν πλάτη—και τὸννοῖσε που μούσκεψε... Τὸ πρῶτο αἷμα, τὸ παιδικίσιο, τοῦ έρεξε τὰ δάχτυλα.

— Τὰ παλληκάρια δὲν τὰ λαθώνουνε στὴν πλάτη, έλεγε ο Παπᾶ Ντόμμος. Στὴν πλάτη λαθώνονται οἱ φυγάδες, οἱ ἀναντροί.

“Αχ, τί ντροπή! Τί λογάριάζε νὰ καταφέρῃ—και πὼς γυρνοῦσε! Σύρθηκε ὡς τὸ κατῶφι τοῦ σπιτιοῦ τους, βρόντηξε με τὸ τουφέκι νὰ τ’ ἀνοῖξουν—βιάζόταν, γιατί ἔννοθε πὼς τοῦ λιγόστευε τὸ φῶς—κι’ ἔταν ἡ κυρούλα του βγήκε νὰ τονέ πάρῃ μέσα, τῆς εἶπε μοναχά;

— Λαθώθηκα.

— Τρομάρα μου, γιόκα μου! και ποῦ;

Ποῦ; πὼς νὰ τὸ πῇ τὸ «ποῦ», ἀφού εκεῖ λαθώνονται μονάχα οἱ ἀναντροί κι’ οἱ φυγάδες;

Σπαραχτική φωνὴ έβγανε ἡ γερόντισσα (μάννα δὲν είχε ο Κίτσος) κι’ έτρεξε, ὅπως ἦταν, στο γιατρό.

Τὸ φυλαχτό του τάχα νὰ τὸν έσωσε; Τὸ βόλι τὸν είχε ξώφαρσα χτυπήσει, δὲν είχε τίποτα περάσει μέσα του, τὸ κορμί του δὲν είχε πάθει· μόνο τὸ αἷμα! ἄχ τὸ αἷμα που τοῦφρυγε, με ὀρμή και κέϊνο, καθὼς όλα τοῦ Κίτσου ἦταν ὀρμητικά. Μὰ με τὸ νεράκι τὸ βρισκόμενο—ἄκόμα δὲν είχε μολεუτῇ—ο γιατρός ο Καλαμένιος τοῦπλυνε τὴν πληγὴ, τοῦδέσε τὸ μέρος σφιχτὰ μ’ ἐπίδεσμο, ἀφού τὸ σκέπασε με δροσερά, φρέσκα καπνόφυλλα.

— Κίντυνος δὲν εἶναι, εἶπε. Χάρὰ στο παιδί! Μὰ πρέπει νὰ μείνῃ χάμω πέντ’ ἔξῃ μέρες, νὰ θρέψῃ ἡ πληγὴ, κι’ ὕστερα νὰ σηκωθῇ...

Και τώρα, τί ὀργή! “Αφού δυό μέρες ἤθελε μονάχα ἄκόμα ὡς νὰ πατήσῃ χάμω, βάρυνε, θαρρεῖς, ἀπόψε, ξαφνικά—και σὰ νὰ τοῦρθε κάψα. Για πρώτη φορά τοῦτο. Κάψα, Θέ μου, και νὰ μὴν ἔχῃς μιὰ σταλιά νερό για νὰ πιῇς!

Κι’ ἡ γιαγιά έξακολοθούσε τὸ παραμῦθι νὰ ζαλιστῇ τὸ παιδί, ν’ ἀποκοιμηθῇ, ν’ ἀπολησμονήσῃ. Ν’ ἀπολησμονήσῃ τὸ νερό, ὅπως ἀπολησμονοῦνε τὸ βυζὶ τῆς μάννας τὰ ὀρφανά. “Αλησμονεῖται ναί, κάποτε, τὸ γάλα· μὰ τὸ νεράκι, ὄχι.

«Πετιέται λοιπὸν ἀπάνω τὸ παλληκάρι, νὰ ζωστῇ τὸ σπαθί, νὰ τρέξῃ ὡς τὴν πηγὴ τοῦ νεροῦ, νὰ βρῇ τὸ δράκο—κι’ ἐκεῖ πιά νὰ λογαριαστοῦν οἱ δυό τους... Μὰ ξαφνικά, ἄλλῃ στόχασῃ τοῦρθε στο νοῦ. “Αν τοῦ παρουσιαστῶν λέει, τοῦ δράκου, ὅπως εἶμαι, σίγουρα πὼς θὰ με φοβηθῇ και θὰ κρυφτῇ. Εἶχες καμμιά κόρη, γριά; » τῆς λέει. «Εἶχα, λέει ἡ γριά, μὰ τὴν επάντρεψα με γυρολόγους και μοῦ τὴν πήρε ἡ ξενιτειά». «Ρούχα τῆς πουθενὰ νὰ μὴ σοῦ βρίσκονται; Τίποτα φούστες, λέει, και μπόλιες και μαντηλοδέματα τοῦ κεφαλιού; » Πικροχαμογέλασε ἡ γριά. «Χωρατεύεις, παιδάκι μου; τοῦ λέει. Νὰ μαskarευτῆς θέλεις; » «Εκείνο που σοῦ λέω, γριά, και κάμε γρήγορα!» και βρόντησε τὸ πόδι κατὰ γῆς. «Εχω, νὰ σὲ χαρῶ, τὴ δικιά μου τὴ φορεσιά, τὰ νυφικά μου. Μὲς στὴν κασδέλα εἶναι, κει που κάθεσαι. Μὰ δὲν μπορῶ νὰ νοιώσω, τὸ τί τὰ θέλεις; » Φωτίστηκε ἡ ὄψη τοῦ παλ-

ληκριοῦ. «Εχεις και τὰ γιορντάνια, τὰ φλωριά που σοῦ πέρασαν στο λαιμό; Και τὸ γαῖτάνι, που ἔδανες στο κούτελο; » «Όλα, γιόκα μου, όλα, γιόκα μου». “Ανοῖγει τὴν κασδέλα, που μοσκοβολοῦσε λεβάντα και μοσκοσάπουνο, και βγάνει ἡ γριά τὰ νυφικά. Τὰ τινάζει, τὰ βλέπει ἀπὸ δῶ, τὰ βλέπει ἀπὸ κει... “Ακούς, Κίτσο; ἡ κοιμάσαι;

— “Ακούω, γιαγιά!

— Κι’ ἀπὲ τὰ φορεῖ, παιδί μου, τὸ παλληκάρι κι’ ἔγινε ἀγνώριστο. Τοῦ ἦρθαν μιὰ χαρά. “Αμούστακο, ξανθό, κάτασπρο στο πρόσωπο καθὼς ἦταν, ἔμοιαζε, ἀληθινὰ, σὰν κορίτσι, κι’ ὄχι σὰν ἄντρας που ἦταν. Βάνει και τὰ πασοῦμια τῆς γριάς, κι’ ἐκείνα ἴσα-ἴσα τοῦ έρχονταν στο πόδι! Κι’ ἀφού τυλίγεται καλὰ με τὴ μπόλια απ’ τὸ κεφάλι, κρύβει τὸ σπαθί, κάτω απ’ τὰ νυφικά, τὰ μεταξωτά, και κινάει νὰ φύγῃ. «Σχωράτε με, γριά, λέει, και Θες χωρὲς σὰς!» Κι’ ὡς που νὰ καλοκαταλάβει ἡ γριά τί τρέχει, βροντάει πίσω του τὴν πόρτα και γίνεται καπνός... “Ακούς, Κίτσο;

— “Ακούω, γιαγιά.

— Κινάει λοιπὸν και πάει κατὰ τὴν πηγὴ. Τ’ αὐλάκι-αὐλάκι επήρε, για νὰ τονέ βγάλῃ ὡς τὴν πηγὴ. Επερ’ τ’ αὐλάκι, πεσμένα μέσα χαλίκια, φύλλα απ’ τὰ δέντρα και ξεράδια απ’ τὸν κάμπο. “Ητανε και τότες καιρός σὰν καληῶρα, βαρυχειμωνιά, σκοτάδι! Μὰ για καλὴ τύχη τοῦ παλληκاريوῦ, φυσάει ο βορριάς δυνατώτερα, ξεσκίζοντας τὰ σύννεφα, φαίνεται τὸ φεγγάρι. Στο τελευταῖο τὸ στρίψιμο τοῦ δρόμου, νὰ και τὸ θεριό! Μαζὶ εἶδεν ο ἕνας τὸν ἄλλο... Τὸ βασιλόπουλο, μὰ τὴν ἀλήθεια, τρόμαξε για μιὰ στιγμὴ. “Ο δράκος ἦταν, παιδί μου, μεγάλος σὰν τοῦτο δῶ τὸ σπίτι και τὰ μάτια του κόκκινα κόκκινα σὰν ἀθράκια. Εἶδε τὸ πλάσμα που έρχόταν, και μούγκρισε απ’ τὴ χαρά του... «Καλὸ δείπνο μούρχεται» λέει, κοιτώντας τὸ τρυφερό, τὸ λυγερὸ κορμί. Συμμαζεύεται σφιχτὰ-σφιχτὰ κι’ ἀξαφνικά, ξεδιπλώνεται, δέκα ὀργυιές, και χυμάει ἀπάνω στο βασιλόπουλο.

— Κι’ ὕστερα;

— “Ακόμα δὲν κοιμάσαι, Κίτσο;

— Διψῶ, βάδω, ἔσκασα απ’

τὴ δίψα.

— Πού λές, δὲ χάνει καιρὸ τὸ βασιλόπουλο, ἀνοῖγει τὰ δυό του πόδια εσοάφηναν τὰ φουστάνια, και σὰν τὴν ἀστραπή πηδάει και βρίσκει

ται καθάλλα στοῦ δράκου τὸ λαιμό. “Αντὶ νὰ μπῇ μέσα στο λαιμὸ τοῦ δράκου, βρέθηκε πάνω του, σὰν ἄλλο φίδι και κείνος, τυλιγμένος γύρω στο φίδι. Μπήζει ο δράκος τὸ μουγκρητό, τινάζει τὸ λαιμὸ του, σπαράζει, νὰ τὸν πετάξῃ ἀπὸ πάνω του· τίποτα. “Εσφιγγε με τὰ πόδια, εσφιγγε και με τ’ ἄριστὰ τὸ χέρι. Και με τὸ δεξι βγάνει τὸ σπαθί, σὰν που τόχε γυμνὸ κάτω απ’ τὰ ρούχα, τὰ γυναικεῖα, κι’ ἀρχίζει τὸ δράκο σὲς σπαθιές. Μὲ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

ΤΙ ΘΑ ΓΙΝΩ

“Εχω φάτσα ὅλο φωτιά
Τὴ θαυμάζει ἡ γειτονιά
Μ’ ἕνα μάτι ἀστραποβόλο
Ποῦ νικάει τὸν κόσμον ὅλο...

Κι’ ὅπως εἶμαι ἔτσι ὁμορφούλης
Στρουμπουλός, γλυκός, μικρούλης
“Εχω μιὰ ἔγνοια δυνατὴ
Λές, θὰ γίνω κάτι τι;...

Και ρωτᾶω τὴ μαμιά μου
Ποῦ τὴν ἔχω ἔδω σιμά μου:

— Λές νὰ γίνω διπλωμάτης
Νάβῃ ἡ χώρα τὸν μελά της;
“Η για νὰ γενεῖ και ντόρος
Θέλεις νάμει δικηγόρος;...

Εἶν’ τὰ μάτια μου ὅλο φῶς
Λές νὰ γίνω στρατηγός;...
Θὰ σοῦ άρσες ντοτόρος
Συγγραφέας, για τενόρος;...

Τί νὰ γίνω, τί νὰ γίνω
Δὲν τὸ ξέρω πιά κι’ ἐγὼ
Μὴ τὸ πρόβλημα τὸ λύνω
Σὰν με δῆς... Προθυπουργό.

“Αλλά στάσου νιώθω τώρα
Νὰ με πιάνῃ κατιτίς

— “Όχι, καμιά Χριστέ μου, ὥρα
Μπάς και γίνω... ποιητής;...

ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ-ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

τὴν πρώτη, με τὴ δεύτερη, πράσινο αἷμα πήδησε ἀνάμεσα απ’ τὰ λείπια του. Μούγκρισε τὸ θεριό, ἀναδέυτηκε, στριφογύρισε, μὰ τὸ παλληκάρι χτυπᾶ και τρίτη και τέταρτη—ὡς τις ἑφτά· γιατί οἱ δράκοι ἔχουν ἑφτά ψυχές. Και κάθε φορά που χτυποῦσε, τινάζόταν ἀψηλά, κι’ ἄλλῃ μιὰ βρύση αἷμα. Μὰ σὲς ἑφτά φορές, κι’ ἄλλῃ μιὰ βρύση ἀπολύθηκε, ἀπὸ κάτω απ’ τὸ θεριό... Δευτερώθηκε τὸ νερό! Κίνησε κατὰ κάτω και γλουγλουκίζε,

παιδί μου, κι’ ἐγέμιζε τις ἀμπολές, δροσερό, κρούσταλλο νερό, μ’ ἄφρδ σὰν καταρράχτης, και πήγαινε τὸν κατήφορο, νὰ πιοῦν οἱ χωραῖτες, νὰ πιοῦν τὰ ζωντανά, νὰ ποτιστοῦν τὰ φύτρα!—Στὴ χώρα, ἀπὸ πολλὴν ὥρα είχαν ἀκούσει τὸ πάλαιμ, κι’ είχαν σηκωθεί στο πόδι. Μὰ δὲν τολμοῦσαν νὰ ζυγώσουν, κι’ ο ἕνας ρωτοῦσε τὸν ἄλλο, σὰν τί νὰ τρέχῃ. Μόνο ἕνα παιδί, σὰν και σένα, ξεθάρρευτηκε κι’ ἀνέθηκε ὡς τὴν πηγὴ. Βλέπει; τί νὰ ἰδῇ, τρίβει τὰ μάτια του! Δὲν τὸ πίστευε τὸ θάμμι. “Ο δράκος ψόφιος κατὰ γῆς, και δίπλα του ἕνα κορίτσι, σὰν τὸ κρῦο νερό, νὰ ξεπλένῃ τὸ σπαθί τῆς τὸ ματωμένο! Κατεβαίνει τὸ παιδί τρεχάτο στο παλάτι, κι’ ἐφώναζε: «Ενα κορίτσι σκότωσε τὸ δράκο κι’ ἔλυσε τὸ νερό! “Ενα κορίτσι σκότωσε τὸ δράκο!...»

— Μπράβ, κάνει ἀξάφνα ἡ πόρτα και, μὲς στο μισοσκόταδο, ἕνας ἱσκιος μπαίνει μέσα, μπαίνει κι’ ο ἄερας απ’ ὅζω, χορευτός. και κάνει τὸ μακάτι τοῦ σοφᾶ και τις ἄκρες απ’ τὸ τραπέζομάντηλο νὰ χορέψουν κι’ ἐκείνα. Και μιὰ φωνή, δροσερὴ σὰν τὸ κρῦο τὸ νερό, σὰν τὸ γάργκρο νερό που κύλησε στο παραμῦθι ἀκούεται σὲ τὴν κάμαρη:

— Δὲν τονέ σκότωσε ἡ κόρη τὸ δράκο, γιαγιά! Μόν’ τονέ τρόμαξε. Και γέμισε τὸ παγοῦρι τῆς νερό, νὰ το!

— Σὲ καλὸ σου! “Εσὺ σαι Μόσκω; κάνει τρομαγμένη ἡ γριά, κι’ ο ἔγγονός ἀνασηκώνει, τὸ κεφάλι απ’ τὰ σκεπάσματα.

— “Εφερα τ’ ἀξάδερφου μου νερό νὰ πιῇ!

Συγχαίρει βγαίνει κάτω απ’ τὸ μακρὸ τῆς τὸ σάλι τὴν πλώσκα που τὴν κρατοῦσε ἐκεῖ κρυμμένη, και με ὀρμὴ τὴ φέρνει κοντὰ στὴ γιαγιά, κοντὰ στ’ αὐτιά τοῦ ἀρρώστου. “Ακου, πὼς γλουγλουκίζει τὸ νερό και παγαίνόρχεται μέσα τῆς τὸ γλυκὸ του βάρος!..

(Τὸ τέλος στο ἐρχόμενο)

ΤΕΛΟΣ ΑΓΓΡΑΣ

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ALEXANDRE ALANOF
καὶ JACQUES CHRISTIAND

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Βέβαια, Βαρνάβα, ἔτσι θὰ γίνη. Ἀλλὰ μὴν ἀνησυχῇς. Θὰ ξαναγυρίσουμε. Γιατὶ κάνοντας βουτιά στὸ κενόν, ὅπως λές, δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ πέσουμε. Τὸ μόνο ποὺ κινδυνεύουμε εἶναι νὰ πάθουμε ἀσφυξία καὶ γιὰ ν' ἀποφύγουμε αὐτὸ τὸ ἀπειληκτικὸ θὰ φορέσουμε μὲ τὴ βοήθειά σου τὰ χαριτωμένα αὐτὰ κοστούμια ποὺ βλέπεις.

Μὰ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Ἑρρίκος εἶχε κιόλας ἀνοίξει τὴν βαρεῖα πόρτα ποὺ ἔδειξε ἕνα βαθὺ ἐρμάρι, ποὺ στὸ βάθος τοῦ διακρινόταν μιά ἄλλη πόρτα, τὸ ἴδιο μεγάλη καὶ βαρεῖα ὅπως ἡ πρώτη. Στὸ ἐρμάρι ἦταν κρεμασμένα τρία σκάφανδρα.

Ὁ Ἑρρίκος πῆρε τὰ δύο. Τὸ ἕνα τὸ ἔδωσε στὸν Ἀνδρέα καὶ τὸ ἄλλο τὸ κράτησε αὐτός, κάνοντας νόημα στὸν Βαρνάβα νὰ ἐρθῇ νὰ τοὺς βοηθήσῃ νὰ τὰ βάλουν. Ἡ διαδικασία αὐτὴ κράτησε πολλὴν ὥρα καὶ ἦταν ἀρκετὰ δύσκολη. Τὰ σκάφανδρα ἦταν καμωμένα ἀπὸ ἕνα ὕλιν πολὺ ἀνθεκτικὸ καὶ μαλακὸ συγχρόνως καὶ οἱ δύο νέοι μὲ δυσκολία τὰ κατάφεραν νὰ τὰ βάλουν.

— Καλὲ αὐτὰ εἶναι θεόστενα, ἔλεγε καὶ ξανάλεγε ὁ Βαρνάβας. Αὐτὰ εἶναι καμωμένα γιὰ ἀνθρώπους, τοὺς μισοὺς ἀπὸ σᾶς. Ἀδύνατο νὰ χωρέσετε ἐδῶ μέσα. Καὶ ἂν χωρέσετε δὲν θὰ σᾶς εἶναι δυνατό νὰ κουνήσετε οὔτε τὸ δάχτυλό σας.

Πραγματικὰ καὶ ὁ Ἑρρίκος καὶ ὁ Ἀνδρέας ἀισθάνονταν πολὺ μεγάλη δυσκολία στὶς κινήσεις τους μέσα σ' αὐτὰς τὶς λαστιχένιες φόρμες ποὺ βρίσκονταν τώρα σκλαβωμένοι. Ἐμοιαζαν σὰν δύο αὐτόματα κακοκουρδισμένα. Ὡστόσο ὁ Ἑρρίκος ζήτησε ἀπὸ τὸν Βαρνάβα νὰ τοὺς βιδώσῃ ἐπάνω στὸ κεφάλι τους τὶς σιδερένιες κάσκες ποὺ ἦταν ἐφωδιασμένες μὲ τηλεφωνικὰ μηχανήματα καὶ συνδέονταν μὲ τὶς μοπιλλίλλες ὅπου βρισκόταν ἀποθηκευμένο τὸ ὀξυγόνο καὶ ποὺ εἶχαν φορτωμένες στὴ ράχη τους.

Ἦστερα στερέωσαν στὴ μέση τους ἕνα παλαμάρι ποὺ ἡ ἄλλη ἄκρη του ἦταν τυλιγμένη σ' ἕνα κοχλίας, στερεωμένον κι' αὐτὸν μέσα στὸ ντουλάπι ποὺ ἀναφέραμε πέρα πάνω.

Κάτω ἀπὸ τὴν κάσκα ποὺ φοροῦσαν δὲν μπορούσαν πιά νὰ συνεννοή-

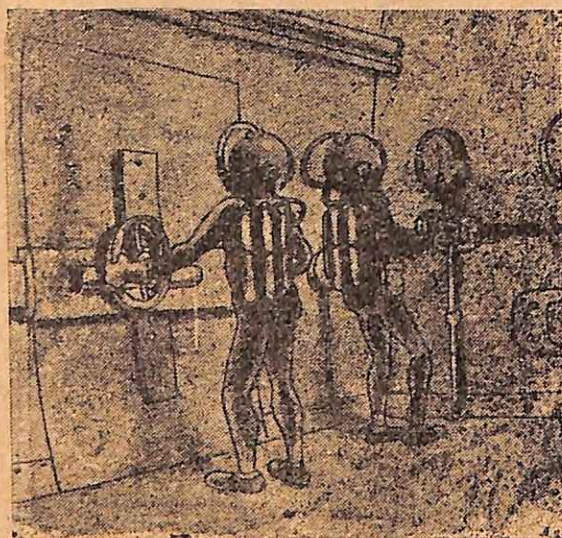
θοῦν μὲ τὸν Βαρνάβα. Ὁ Ἑρρίκος τοῦ ἔκανε νόημα νὰ πάρῃ τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου.

— Ἐμπρός, Βαρνάβα, μὲ ἀκοῦς;

— Μάλιστα, κύριε... Τί ἀστεῖο ποὺ εἶναι νὰ μιλοῦμε μὲ τὸ τηλέφωνο τῇ στιγμῇ ποὺ βλέπομαστε.

— Ἀκούσε, Βαρνάβα: εἶδες πῶς ἔκλεισα αὐτὴ τὴν πόρτα; Ἀποτραβήξου τώρα, μπῆς μέσα στὴν καμπίνα γιατί θὰ τὴν κλείσω καὶ δὲν θὰ τὴν ξανανοίξῃς παρὰ μονάχα ὅταν θὰ σοῦ δώσω τὴ διαταγὴ μὲ τὸ τηλέφωνο.

Μὲ τὰ λόγια αὐτά, ὁ Ἑρρίκος σή-

Ἐμοιαζαν κι' οἱ δύο τους σὰν δύο κακοκουρδισμένα αὐτόματα. (Σελ. 158, στ. β').

κωσε μὲ δυσκολία τὸ χέρι του καὶ πάτησε ἕνα ἡλεκτρικὸ κουμπί. Ἀκούστηκε εὐχὴς ὁ κρότος μιᾶς δυναμὸς ποὺ ἔμπαινε σὲ κίνηση καὶ ἡ πρώτη πόρτα ἔκλεισε ἐρμητικά. Τὴν ἴδια στιγμῇ σχεδὸν οἱ ἀμπάρες ποὺ ἔκλειναν τὴν δεύτερη πόρτα παραμέρισαν καὶ ἡ πόρτα μισοάνοιξε. Ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα ποὺ ἔγινε βγήκε σφυρίζοντας ὁ ἀέρας καὶ χάθηκε στὸ κενόν. Ἡ βελόνα τοῦ μανομέτρου ὅπου εἶχε ἐπάνω της καρφωμένα τὰ μάτια του ὁ Ἑρρίκος ἔδειξε εὐθὺς μηδέν. Τὸ θερμόμετρο πάλι ἔπεσε στὸ — 273°.

Παγωμένοι ὡς τὸ κόκκαλο ὁ Ἀνδρέας καὶ ὁ Ἑρρίκος ἔβαλαν εὐθὺς σὲ κίνηση τὸ ἡλεκτρικὸ μοτερὰκι ποὺ μὲ τὰ ἡλεκτρικὰ σύρματα ποὺ διακλαδίζονταν ὡς τὴν ἄκρη τῶν δακτύλων σκόρπιζε σ' ὅλο τους τὸ σῶμα μιὰ εὐχάριστη θαλπωρή.

Τὴν ἴδια στιγμῇ τοὺς φάνηκε πῶς ἀπαλλάχθηκαν ἀπὸ τὸ σκάφανδρό τους. Οὔτε τὸ ἐννοιωθῆναι πιά καθόλου καὶ οἱ κινήσεις τους εἶχαν γίνῃ τόσο ἄνετες, ὥσταν νὰ κυκλοφοροῦσαν γυμνοί.

Ἡ πόρτα ἔχασκε τώρα μπροστὰ τους ἀνοιχτὴ πρὸς τὸ κενόν. Βλέποντας ἔτσι ἀντίκρυ τους τὴν ἄβυσσο, οἱ δύο φίλοι ἔκαναν ἀθελά τους μιὰ κίνηση πρὸς τὰ πίσω. Ἦξεραν πῶς θὰ στέκονταν μετέωροι, ἔλαφροι σὰν τὰ πούπουλα, μὰ χωρὶς νὰ τὸ θέλουν ἐννοιωθῆναι κάποιο τρέμο.

— Ἐλα, ἔμπρός, εἶπε ὁ Ἀνδρέας.

Καὶ μονομιᾶς ἐπῆραν καὶ οἱ δύο τους μιὰ βουτιά. Τὸ σχοινὶ ποὺ τοὺς κρατοῦσε ξετυλίχτηκε ὀλόκληρο καὶ βρέθηκαν σὲ μιὰ στιγμῇ σ' ἀπόσταση χιλίων διακοσίων μέτρων ἀπὸ τὴν βολίδα.

Αὐτὸ ἦταν τὸ μᾶκρος τῶν σχοινιῶν. Ὑστερα ὅμως μὲ τὴν ἴδια ὀρμὴ ξαναγύρισαν πίσω κοντὰ στὴν βολίδα, ὥσταν τὰ τοπάκια ἐκεῖνα ποὺ εἶναι δεμένα μ' ἕνα λάστιχο. Μὲ μερικές ὅμως ἔλαφρες κινήσεις μπόρεσαν νὰ βροῦν τὴν ἰσορροπία τους καὶ νὰ σταθοῦν μετέωροι στὸ κενόν.

Ἡ ἐπιφάνεια τῆς Σελήνης παρουσιαζόταν τώρα μπρὸς στὰ θαμπωμένα μάτια τους, μὲ θαυμαστὴ διαύγεια. Ξεχώριζαν ὀλοκάθαρα τὶς βαθύτατες χαράδρες της, τοὺς κρατήρες της, τὸ σκασιμένο καὶ τσουρουφλισμένο ἔδαφός της.

Γιὰ νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, τὸ ἴδιο σχεδὸν θὰ τὴν ἔβλεπαν καὶ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν βολίδα, ἀλλὰ μὲ κανένα τρόπο ὁ Ἑρρίκος δὲν θὰ ἐννοοῦσε νὰ στερεωθῇ τὴν ἐκδρομολοῦσα αὐτὴ

στὸ κενόν. Καὶ πραγματικὰ ἦταν μεθυστικὸ τὸ αἶσθημα αὐτὸ ποὺ ἐννοιωθῆναι, τοῦ νὰ μὴν μποροῦν νὰ κουνιστοῦναι ἐλεύθερα μέσα στὸ διάστημα, τοῦ νὰ πετοῦν καλύτερα ἀπὸ πουλὶ (γιατὶ τὸ πουλὶ δὲν μπορεῖ νὰ σταθῇ στὸν ἀέρα ἂν δὲν κουνήσῃ τὰ φτερά του) τοῦ νὰ πηγαίνουσιν χωρὶς κανένα ἐμπόδιο μπροστὰ τους, μέσα στὸν κόσμο τῶν ἀστρῶν.

Δεξιὰ τους ἔβλεπαν τὴ γῆ σ' ὅλη της τὴν μεγαλοπρέπεια, περιτριγυρισμένη ἀπὸ τὸν φωτιστέφανο ποὺ τῆς σχηματίζει ἡ ἀτμόσφαιρά της.

Ἀριστερά τους ἡ Σελήνη, μιὰ σφαῖρα πελώρια, ποὺ τὸ ἐκτυφλωτικὸ λευκὸ της φῶς ἔρχόταν σὲ ἀπόλυτη ἀντίθεση μὲ τὴν ἀπαλὴ ἀνταύγεια ποὺ σκόρπιζε γύρω του ὁ πλανήτης μας.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΠ' ΤΗ ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΖΩΗ

ΚΑΟΥΣΤΕΡΗΜΕΝΗ ΑΠΟΚΡΗ

Μόλις εἶχανε τελειώσει οἱ ἀποκρήες. Ὁ Ντίνος, ποὺ δὲν χάρηκε ὁ δούσυχος καμμία, μελετοῦσε γιὰ ἐξετάσεις, ξώφλησε τέλος πάντων σήμερα τὸ μάθημα ποὺ χρωστοῦσε. Ἐπὶ τέλους ἀναπνεύουμε ὅλοι. Χωρὶς ἐκεῖνον ἡ παρέα δὲν μπορούσε νὰ κουνηθῇ. Γιατὶ ὁ Ντίνος, παρακαλῶ, εἶναι δευτεροετής. Κάτι ξέρει ἀπὸ Ἀθήνα, ἔμεῖς οἱ ἄλλοι, ἡ ἀδελφή του Ἑλένη, ἡ Κατίνα, ὁ Στέλιος κι' ἐγώ, πρωτοετάρια ξέγνοιαστα κι' ἀνίδεα. Πέσαμε μέσ' τὴν Ἀθήνα σὰν ἕνα κοπάδι εὐθυμα πουλιὰ σὲ ξένον τόπο. Δὲν μᾶς ἤξερε κανεὶς κι' ἐμεῖς δὲν γνωρίζαμε κανένα. Ὁ Ντίνος λοιπὸν ἔγινε φυσικὰ ὁ ἀρχηγός μας.

Ἐπρεπε σήμερα νὰ γιορτάσουμε τὴν ἐπιτυχία του. Κι' ἐπειδὴ σὲ λίγο θὰ γαίνα ἡ πανσέληνος, ἀποφασίσαμε νὰ πᾶμε ν' ἀπολαύσουμε τὴν Ἀκρόπολη μὲ φεγγάρι.

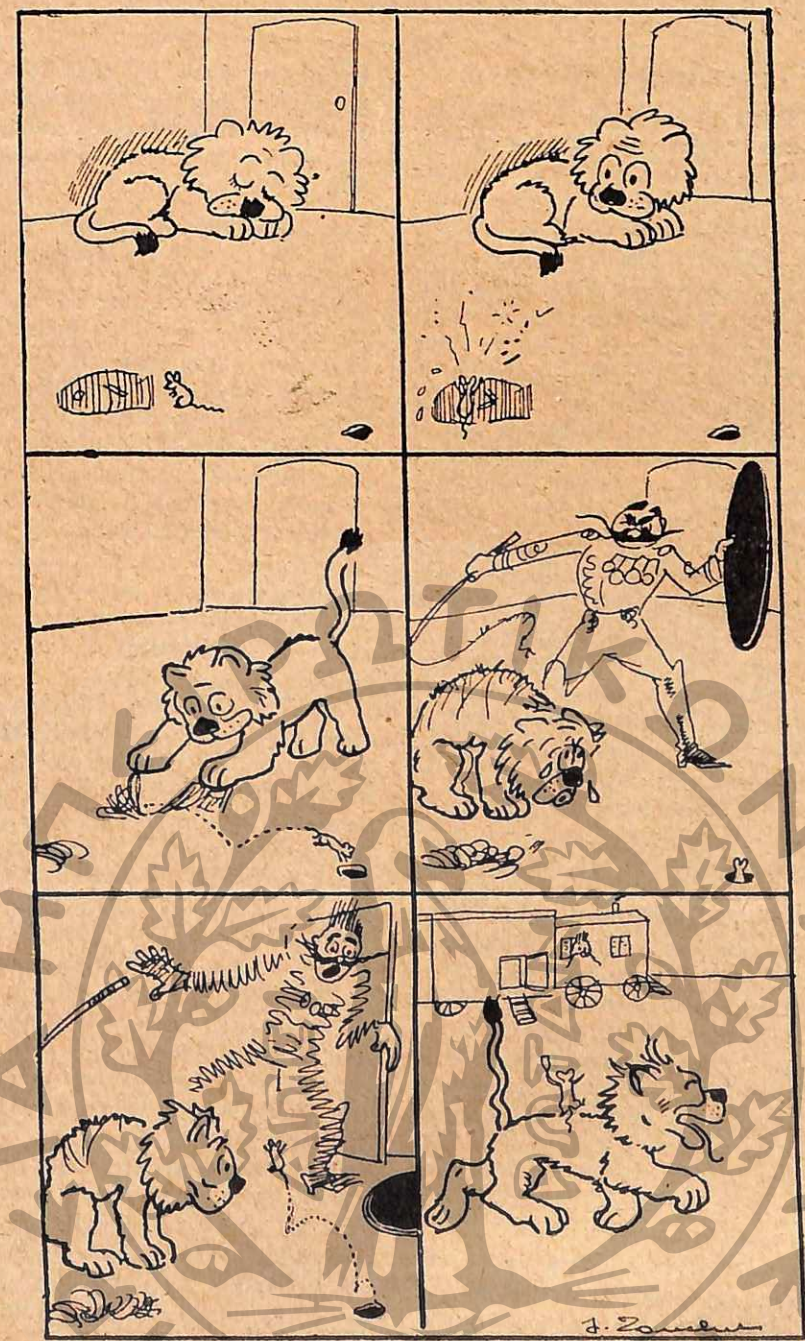
Τὸ κοπάδι ξεκίνησε. Ἐνας, δύο, ... πέντε. Γεμίζαμε τὸ πεζοδρόμιο. Ὅλοι στὸ μπόι συναγωνιζόμαστε τὸν Ναπολέοντα, ἐξὸν ἀπὸ τὸ Ντίνου ποῦ γιναι λελέκι. Κι' ἔτσι ὅπως ἦταν μὲ τὴ μακροῦα τὸν μπαστοῦνα, θάλεγε, πῶς κάποιος λυκαύρτης ἔβγαλε τοὺς μαθητὲς του περίπατο. Ἡ γλωσσίστα μας ἔκοβε κι' ἔραβε. Μὰ τί εἶχαμε λοιπὸν νὰ ποῦμε; Κι' ἐγὼ δὲν μπορῶ τώρα νὰ καταλάβω. Θυμοῦμαι μονάχα πῶς εἶχαμε πολὺ κέφι. Ὅλα μᾶς φαίνονταν ὡραῖα ἐκεῖνη τὴν πρώτη χρονιά. Ἡ ἀλλαγὴ τῆς ζωῆς, ὁ καινούργιος κόσμος, ἡ διαφορετικὴ φύση, τὸ κάθε τι μᾶς πλημμύριζε ἐνθουσιασμό, ποὺ ἀφορμὴ γύρευε νὰ ξεσπάσῃ. Γελούσαμε μὲ τὸ παραμικρό. Ἀπορούσαμε κι' ἐμεῖς. «Νὰ τόχει ὁ τόπος; Τὸ βέβαιο εἶναι πῶς ἔγινε χάχας» ἔλεγε ὁ ἕνας. «Ἦσως νὰ φταῖνε τὰ πεύκα. Εἶδες τί χαρωπὸ χρῶμα ἔχουν;» «Τὸ ἀπτικὸ τοπεῖο διαρκῶς χαμογελάει», συμπλήρωνε ἄλλος. «Μὰ ἡ ἐπίδραση τοῦ περιβάλλοντος, ξέρετε κτλ.» ἐπαίρησα νὰ ἐξηγήσω. Γύρευα ν' ἀποδείξω, πῶς εἶχα κιόλας ἐμβαθύνει στὴν ἐπιστήμη μου.

Σὲ λίγο πάψαμε κάπως τὰ χαχανητά. Εἶχαμε φτάσει κοντὰ στὰ Ῥωμαϊκὰ τεῖχη. Τὸ θέαμα ἄρχισε νὰ γίνετα Ῥωμαϊκόν. Τὸ στρίψαμε λοιπὸν στὴν ποίηση. Ἡ Ἑλένη βρῆκε, λέει, τοὺς στίχους γιὰ τὴν περίστασι: «Φεγγαράκι μου λαμπρό...» «Ὁχου σαχλαμάρες. Ὑστερα μᾶς τὶς λές. Τσιμουδιά τώρα». Κι' ἀλήθεια ἦταν τόσο ὁμορφα ὅλα γύρω. Ἀπὸ τὰ προπύλαια φάνταζε ἡ πόλη

βυθισμένη σὲ χρυσόνευρο. Ὁ Παρθενώνας, ἀσημένιος, ἐπιβλητικὸς, ἔμοιαζε σὰν νὰς κάποιας ὑπερκόσμιας λατρείας. Μὰ τὰ λόγια δύσκολα μποροῦν νὰ ἐκφράσουν, ὅτι αἰσθάνεται κανεὶς τέτοιες στιγμές. Ἐάφνου ὅμως ψυχρολουσία. «Εἴκοσι δραχμὲς εἰσοδο, κύριοι!» «Τί ἔκανε λέει; τώρα πέτυχε». Τοῦ κάκου ἐπικαλεστήκαμε τὴν ἀκαδημαϊκὴ μας ἰδιο-

τητα. Ἐκεῖνη τὴν ὥρα δὲν ἀξίζει πέντε δεκάρες. Πρόχειρη λοιπὸν σύσκεψη κι' ἀπόφαση. Νὰ δώσουμε τώρα ἕνα ἑκατοστάρει νὰ μποῦμε; Μὰ μὲ ἑκατὸ δραχμὲς θὰ μπορούσαμε ν' ἀγοράσουμε τοῦτο, νὰ φάμε ἐκεῖνο, νὰ πᾶμε ἐκεῖ... Τέλος πάντων ἀνακαλύψαμε, πῶς μ' αὐτὸ τὸ ποσὸν μπορούσαμε ν' ἀγοράσουμε τὸν κόσμο ὅλο. Γι' αὐτὸ καὶ προτιμήσαμε ν' ἀ-

Η ΧΑΡΙΣ ΧΑΡΙΝ ΕΧΕΙ

Στὴν ἡλαροτραγωδία αὐτὴ παίζουν: τὸ καλὸ Λιοντάρι, τὸ Ποντίκι ποὺ θυμᾶται τὴν εὐεργεσία, κι' ὁ Θηριοδαμαστής ποὺ δὲν φοβάται τὰ Λιοντάρια, ἀλλὰ τρέμει... τὰ ποντίκια.

νεβούμε στὸ βράχο τοῦ Ἀρείου Πά-
γου, ὅπου στήσαμε συζήτηση βαρ-
δύτη. Πάει στὸ καλὸ σήμερα ἢ ποίη-
ση, ἢ ρωμάντσ, ἢ ἔξαρχση. Ἀρχί-
σαμε πάλι τ' ἀστεία. Καὶ δόστου γέ-
λια. Κι' ὅταν πιά ὁ Στέλιος σὲ μιὰ
ἀρχαῖκή διέλεχτο ἰδιότης τοῦ κατα-
σκευῆς τέλειωσε τὸ ἐλεγείον τοῦ πρὸς
τὴ Σελήνη, ἀποφασίσαιμε νὰ φύγου-
με. Τὸ φεγγάρι τώρα ἦτανε στὶς δό-
ξες του. Ἀληθινὴ ἀποθέωση φωτός.
Μπρὸς στήν εἴσοδο ἡ μικρὴ ἀσφαλ-

τόστρωτη πλατεῖα λαμποκοποῦσε σὰν
καθρέφτης. Κι' ἔτσι ὅπως τὴν εἶδα-
με χρυσή, γαλάζια, στρογγυλή, δώ-
σαμε ἕνα γύρο τὰ χέρια κι' ἀρχίσα-
με: «Γύρω γύρω ὅλοι...». Ὁ Ντί-
νος σὰν πρὸ σοδαρὸς μᾶς σταμάτησε.
«Κι' ἡ ἀνοησία, παιδιὰ μου, πρέπει νὰ
ἔχη τὰ ὅρια της». «Καλά, κύριε λυ-
κειάρχᾳ, μὴ θυμῶνεις». Ὡστόσο ξε-
κινήσαμε. Ἡ Κατίνα ἄλλαξε τὸ σκεῦ-
φο της μὲ τὴν ρεπούμπλικα τοῦ Στέ-
λιου ὅπου κόλλησε κι' ἕνα κλωνάκι

πεῦκο. Ἀρπαξε τὴν μπαστούνα τοῦ
Ντίνου καὶ παρίστανε τὸν ἱππότη φόν
Ἄττικα. Κέφι τρικουβερτο μιὰ φορά.
Κι' ἔτσι περνώντας ἀπὸ ἕνα σοκάκι
τῆς Πλάκας ἀκούσαμε κάποιο περα-
στικό νὰ λέη στὸ σύντροφό του μὲ
πεποίθηση: «Σίγουρα, παλαισημερο-
λογίτες θάναί».

Κι' ἀλήθεια πῶς νὰ ἐξηγήσῃ κα-
νεῖς τὴν καθυστερημένη τούτη ἀπο-
κρηάτικη εὐθυμία;

ΜΑΙΡΗ ΠΕΛΑΓΗ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΝΑ ΣΠΑΝΙΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

Τοῦτο τὸ λουλούδι καὶ βέβαια δὲν
θ' ἀποφασίσαιτε ποτέ σας νὰ τὸ καλ-
λιεργήσετε, γιατί ἂν τὸ φυτέψετε σή-
μερα, θὰ τὸ ἴδῃτε ν' ἀνθίζει ὕστερα
ἀπὸ τριακόσια μόλις χρόνια καὶ τόσο
μακρόβιοι δὲν ὑπάρχει ἐλπίς νὰ γί-
νετε, κι' ἂν ἀκόμη φθάνετε τὰ χρό-
νια τοῦ Μιχουδάλα. Τὸ λουλούδι
αὐτὸ βρίσκεται στὴν Κίνα, ἀλλὰ σὲ
τρία ἀντίτυπα ὅλα ὅλα—φαντασθῇτε
πόσο σπάνιο εἶναι—καὶ ὀνομάζεται
λουλούδι τοῦ ἀτμοῦ. Τὸ ἕνα λοιπὸν
ἀπὸ τὰ σπάνια αὐτὰ ἀντίτυπα βρί-
σκεται στὴν κατοχὴ τῆς δεσποινίδος
Σι-Κάο, κόρης τοῦ διευθυντῆ μιᾶς
μεγάλης Κινέζικης ἐφημερίδος, καὶ
τώρα τελευτᾷ ἄνθρωπος. Ἡ δεσποινὶς
Σι-Κάο περιποιᾶται τόσο πολὺ τὸ
πολύτιμο «ἄνθος τοῦ ἀτμοῦ», ποὺ τὸ
εἶχαν στὴν οἰκογένειά τους ἀπὸ πολ-
λὰ χρόνια καὶ τὸ θεωροῦσαν σὰν οἰ-
κογενειακὸν κειμήλιο, ὥστε ἀντὶ ν'
ἀνθίσῃ μέσῃ σὲ τραχὺς χρόνια, ἄν-
θισε μόνον σὲ ἑκατὸν τρία.

Φαντασθῇτε τὴν χαρὰ τῆς νεαρῆς
Κινέζουδας ποὺ ἐπῆρε μιὰ τόσο σπά-
νια ἀνταμειβὴ γιὰ τοὺς κόπους της!

Η ΜΕΘΥΣΜΕΝΗ ΕΛΕΦΑΝΤΙΝΑ

Στὸ Ζωολογικὸ κήπο τῶν Βενσέν
στὴ Γαλλία ζῇ μιὰ χαριτωμένη ἐλε-
φαντίνα ποὺ τώρα τελευτᾷ τὰ ἑκα-
με θάλασσα. Ἐπειδὴ ἦταν λίγο συ-
ναχωμένη τῆς ἐδῶσαν νὰ πιῇ κρασί
ζεστό μὲ ζάχαρη. Καὶ τῆς ἄρεσε τόσο
πολύ, μὰ τόσο πολύ, ὥστε πῆγε καὶ
ἤπιε κρυφὰ καὶ ὅλο τὸ ἄλλο ζαχα-
ρωμένο κρασί ποὺ εἶχαν δώσει καὶ
στοὺς ἄλλους ἐλέφαντες τοῦ κήπου
γιὰ προληπτικὸν τοῦ συναχιοῦ.

Ἐννοεῖται πῶς ὕστερα ἀπ' αὐτὸ
ἡ δεσποινὶς ἐλεφαντίνα ἐμέθυσε καὶ
δὲν μποροῦσε νὰ σταθῇ στὰ πόδια
της. Ἐτρίκλιζε, παρπατοῦσε καὶ ἐ-
κανε ἀκριβῶς ὅπως κάνει ἕνας μεθυ-
σμένος ἄνθρωπος. Δὲν ὑπάρχει ἀμφι-
βολία πῶς οἱ φύλακες τοῦ κήπου θὰ

τὴν παρουσίασαν στ' ἄλλα ζῶα σὰν
παράδειγμα ἐναντίον τῆς μέθης, ὅπως
οἱ ἀρχαῖοι Σπαρτιάτες παρουσίαζαν
στὰ παιδιὰ τους τοὺς μεθυσμένους
εἰλωτες.

ΕΝΑ ΝΗΣΙ ΠΟΥ ΠΑΙΖΕΙ

ΤΟ ΚΡΥΦΤΟΥΛΙ

Τὸ νησί αὐτὸ λέγεται Ζικρντίν καὶ
βρίσκεται—ὅποτε θέλει, δηλαδή νὰ
φανερῶθῇ—στὸν Εἰρηνικό. Γιὰ πρῶ-
τη φορά ἀνακαλύφθηκε ἀπὸ ἕνα σύν-
τροφο τοῦ διάσημου Πορτογάλου θα-
λασσοπόρου Μαγγελάνου, αὐτοῦ ποὺ
ἀνεκάλυψε καὶ τὸν ὁμώνυμο πορθμὸ.
Ὁ σύντροφος αὐτὸς τοῦ θαλασσο-
πόρου ποὺ ὀνομαζόταν Φουβέδρα, εἶ-
δε τὸ νησί, καὶ το σημείωσε, ἀλλὰ ἐγι-
νε γελοῖος στοὺς μεταγενεστέρους
του γιατί κανεῖς ἄλλος ὕστερα ἀπ'
αὐτὸν δὲν τὸ ξαναεἶδε σ' ἐκεῖνο τὸ
μέρος.

Τὸ 1783 ὅμως ἕνας Ἀγγλὸς ναυ-
τικός εἶδε τὸ νησί, τὸ σημείωσε καὶ
τὸ ἔκανε γνωστὸ στὸ ναυαρχεῖο ποὺ
ἔστειλε ἀμέσως μιὰ ἀποστολὴν γιὰ νὰ
καταλάβῃ τὸ Ζικρντίν ἐπ' ὀνόματι τῆς
Αὐτοῦ Βρετανικῆς Μεγαλειότητος.
Μὰ ἡ ἀποστολὴ δὲν μπόρεσε ν' ἀνα-
καλύψῃ τὸ νησί μὲ κανένα τρόπο καὶ
ὁ Ἀγγλὸς ναυτικός—Μάρσαλλ τὸν
ἔλεγαν—βόηξε ὁ καϊμένος τὸν μπε-
λᾶ του. Ἐξω φρενῶν γιὰ τὰ κατη-
γορητήρια ποὺ ἀκούγε ξεκίνησε νὰ
πάη νὰ βρῇ μόνος του τὸ νησί ποὺ
οἱ ἀτζαμηδες οἱ ἄλλοι δὲν κατάφε-
ραν νὰ ἴδουν, μὰ οὔτε κι' αὐτὸς ὁ
ἴδιος δὲν τὸ ξαναβρῆκε πιά.

Ἀπὸ τότε κάμποσες φορές τὸ νη-
σί αὐτὸ παίζει τὸ κρυφτούλι καὶ πότε
χάνεται, πότε φανερώνεται. Τὸ ἴδιο
γίνεται μὲ πολλὰ ἡφαιστειογενῆ νη-
σιά, κι' ἀκόμη ἐμεῖς ἐδῶ στὴ Σαν-
τορίνη ἔχουμε μερικὰ νησάκια τὸν
Γεώργιο καὶ τὴν Θηρασία ποὺ φανε-
ρώθηκαν γιὰ μερικὸς μῆνες τὸ 1868
καὶ ὕστερα βούλιαξαν πάλι στὴ θά-
λασσα.

ΕΝΑΣ ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ ΕΜΠΡΗΣΤΗΣ

Φαντασθῇτε τί ἐγκληματικὴ φύση
θὰ εἶχε αὐτὸς ὁ σπουργίτης! Καὶ
ὅμως ὁ κακομοῖρος ἦταν ὀλότελα ἀ-
θῶος. Εἶδε ἕνα μικρὸ χάρτινο κύλιν-
δρο μὲ ψιλὰ χορταράκια μέσα ριγμέ-
νο στὸ δρόμο καὶ τὸ περιμάζεψε γιὰ
νὰ κάνῃ πρὸς μαλακὸν τὸ κρεββατάκι
τῶν παιδιῶν τοῦ μέσα στὴ φωλιτσα
τοῦ ποὺ τὴν εἶχε χτισμένη στὴν Μη-
τρόπολη τοῦ Σίδνεϋ στὴν Αὐστραλία.

Τὸ ἄθῳ ὅμως χαρτάκι ἦταν ἕνα
ἀναμμένο τσιγάρο καὶ ἔβαλε φωτιά
στὴ φωλιά κι' ἀπ' τὴν φωλιά ἐπιασε
φωτιά ἡ σκεπὴ καὶ ὕστερα ὀλόκληρη
ἡ Μητρόπολη.

Εὐτυχῶς ἔτρεξαν οἱ πυροσβέστες
καὶ πρόλαβαν νὰ σβύσουν τὴν πυρ-
καϊὰ πρὶν κάνῃ μεγάλες ζημιές.

Ἐλπίζομε πῶς τὸ σπουργιτάκι δὲν
κάνηκε, μὰ πῶς τὸ πάθημά του θὰ
τοῦ ἐγινε μάθημα καὶ ἄλλη φορά δὲν
θὰ μαζεύῃ πιά τὰ ἀποτίγαρα ἀπὸ
τὸ δρόμο.

ΒΡΑΒΕΙΟ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΜΕΛΕΙΣ

Τὸ βραβεῖο αὐτὸ τὸ ὥρισε ἕνας
γέρος καὶ παράξενος Ἑγγλέζος ποὺ
πέθανε τώρα τελευταῖα, στὴ διαθήκη
του. Ἐπειδὴ ὁ ἴδιος ὅταν ἦταν μαθη-
τῆς ἦταν πάντα ὁ χειρότερος στὴν
τάξη του, τώρα ποὺ πέθανε κληροδό-
τησε στὴν πόλιν ὅπου εἶχε γεννηθῇ,
ἕνα μεγάλο ποσὸν μὲ τὸν ὅρο ἀπὸ
τὰ εἰσοδήματα τοῦ ποσοῦ αὐτοῦ νὰ
βραβεύεται κάθε χρόνο ὁ χειρότερος
μαθητὴς τῆς πόλεως!

Αὐτὸ μπορεῖ κανεῖς νὰ πῇ πῶς εἶ-
ναι μιὰ παρηγοριά γιὰ τοὺς μαθητὲς
ποὺ χάνουν τὸ χρόνο τους, ἀλλὰ ἐλ-
πίζω πῶς οἱ μικροὶ Ἀγγλοὶ θὰ φι-
λοτιμηθοῦν νὰ μὴν τὸ πάρῃ κανένας
τους τὸ βραβεῖο.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΛΕΙΔΙΝΑ ΚΑΛΕΣΜΑΤΑ

Παιδί, ποῦ ἡ ἄγνοια ἀστυροβόλᾳ
στὸ ἐκστατικό σου βλέμμα,
Ἔλα μαζί νὰ κότσωμε
στὸ παραθύρι τ' ἀνοιχτό.
Ἀντίκρου, νὰ ἡ κατηφοριὰ
ποῦ πάει κατὰ τὸ ρέμα
Καὶ δίπλα, γὰ ὁ ἀνήφορος
ποῦ πάει στὸ λόφο αὐτό.

Στὴ ρηματιά τὴν πράσινη
ποῦχει μ' ἀνθούς γεμίσει
Τώρα τὸ καλοκαίρι,
Ἄν θέλεις πάμε, μὰ προτοῦ
νὰ μᾶς προφτάσῃ ἡ δύση,
Πιασμένοι χέρι-χέρι.

Γύρω ἀπ' τοῦ βάλτου τίς ὀχτιές
τρέμουν καλὰμια πλήθια
Κι' ἡ κάθε ρίζα ἡ ἀπληστη
δροσιὰ ἀπ' τὸ βούρκο πλίνει.
Θὰ τὰ νομίσῃς τὰ νερά
καθάρια καὶ ἡ ἀλήθεια
Θὰ σοῦ ταραξῇ τῆς μικρῆς
καρδιάς σου τὴ γαλήνη.

Ἄν δὲν τὸ θές τῆς ρηματιάς
τὸ εὐκόλο μονοπάτι
Στὸ λόφο ἂς ἀνεβούμε,
Κι' ἀπὸ κεῖ πάνω θριαμβευτές,
ὅσο ποῦ πάει τὸ μάτι,
Τὴν πολιτεία φωτόλουστη θὰ δοῦμε.

Ἄν πάλι καὶ νὰ φύγωμε
δὲν ἔχεις πεθυμία,
Θὰ μείνωμε δῶ κάτω...
Νὰ κι' ὁ κισσὸς ποὺ ἐφαίδρυνε
τοῦ παραθύρου τὴν ἑρμιά
Μὲ τ' ἀγκαλιάσματά του.

Πρὸ πέρα, νὰ κι' οἱ μυγαλιές
μὲ τὸν καρπὸ μεστό
Καὶ δίπλα ἡ βαθυνάσινη
πυκνοσειρὰ τῶν βάτων
Σκύψε γιὰ νὰ θανατώσωμε
στὸ στεγνοφῶς τὸ λιγιστὸ
μιὰ συμφωνία χρωμάτων.

Κι' ὅταν σὲ λίγο θὰ σφιχτῇς
ἀπάνω μου μὲ τρόμο
Κι' ἡ νύχτα θὰ σιμῶνῃ,
Θὰ τὰ γροικᾷς σὰ μουσικὴ
τὰ γέλια ἀπὸ τὸ δρόμο
Κι' ἀπ' τ' ἀντικρὺ μαλακόνι.

Παγκηπέσσα [Α]

ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑΤΙΚΟ

Μέσα σὲ ὅσα θ' ἀκούστε καὶ θὰ δια-
βάστε αὐτὴ τὴ μέρα ποῦ τὸ ἡμερολό-
γιο σημεῖωνε «φιλαλήθους μάρτυρος»
καὶ ποῦ ἴσως γι' αὐτὸ ὁ κόσμος συνα-
γωνίζεται ποῖος θὰ πῇ πρὸς πολλὰ ψέμ-
ματα καὶ θὰ παῖξῃ περισσότερες φάρ-
σες στοὺς ξεχασμένους, ἀκούστε καὶ
τὴ δική μας περσινὴ Πρωταπριλιά.
Ἀφηρημένη ὅπως εἰμαι ἀπὸ φυσικὸ

μου στὶς ἡμερομηνίες καὶ ξεχνώντας νὰ
βγάλω τὸ φύλλο τοῦ ἡμερολογίου, πῆ-
γα στὸ σχολεῖο. Πάντα πρὶν ἀπὸ τὴν
προσευχὴν κι' ὅταν ἀκόμη δὲν ἔχουμε
πρωϊνὴν Γυμναστικὴν (πρωϊνὸς καφές,
στὴ γλώσσα τοῦ σχολείου μας). Πηγαί-
νω στὸ ὑπόστεγο καὶ κάνω μερικὲς ἀ-
σκήσεις. Ἐκεῖνο τὸ πρωϊ, μόλις κατέ-
βηκα, ἕνα φύλλο χαρτί στὸν πίνακα
τοῦ τύπου μὲ τράβηξε. Πλησιάζω καὶ
τί νὰ δῶ! Ἐνας ὀλοκληρὸς κατάλογος
ἀπὸ... ἄσους στὰ ἀθλητικά μὲ τίς
ἐξαιρετικὲς ἐπιδόσεις των στὸ πλάι!...
Πρῶτο ἀνάμεσα στ' ἄλλα φιγουράριζε
τ' ὄνομά μου ἐπιβλητικὸ καὶ διαστῶ-
πως τὸ προσφέρει ἡ καθηγητρία τῶν
οἰκονομικῶν ὅταν ἔχει κέφι καὶ θέλει
νὰ μὲ νευρίσει, μὲ κοιτάζει εἰρωνικά
ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ καὶ τὴν καλλιτεχνικὴν
τοῦ εἰδικότητα, καμαρωμένο πλάι στὴ
φράση: «Ἐξαιρετικὴν ἐπίδοσιν εἰς τὴν
Ρυθμικὴν Γυμναστικὴν!»

—Ἐ, φίτ, μοῦ φώναζε τ' ὄνομά μου,
τί μὲ κοιτᾷς σὰ χαζή; Ἄς εἶσαι σὺ
τὸ πρὸ ἀρρυθμὸ πλάσμα τοῦ κόσμου
ἐγὼ θὰ χορεύω ρυθμικὰ μπροστὰ σὲ
τόσο κόσμο ποῦ θὰ μὲ διαβάσῃ! Κοί-
ταξε καὶ τὴν παρὰ μου ποῦ μαζί ἀπο-
τελοῦμε ὁμάδα καὶ κάνομε ἐπιδείξεις!
Θέλεις νὰ μάθῃς καὶ τοὺς ρόλους των;
Διάβασε πάρα κάτω.

Μὴ ξέροντας τί νὰ κάμω συμμορφώ-
θηκα μὲ τὰ λόγια του καὶ νὰ ἡ Καίτη,
ἕνα σωστὸ βαρέλι ποῦ μᾶς ἔκαμε νὰ
τὴν βαρτίσωμε «μιαίμα», ἔκαμε λέει.
«Τρεῖς συνεχεῖς νυκτισησεις». Καλὴ
αὐτὴ ποῦ γιὰ νὰ κάμῃ προχθὲς μιὰ
μόνο τὴν βαστούσαμε τόσο κι' ὅμως πάλι
χάλασε τὸ ὑπόστεγο πέφτοντας σὰν
ἀσπί! Τώρα ὅμως ἀποτελεῖ ζευγάρι
μὲ τὸ βαρέλι τοῦ ἄλλου ἔτους, τὴν
Βίτω ποὺ χθὲς μέτρησε τίς σκάλες τοῦ
σχολείου καὶ ποῦ πῆδησε λέει κι' αὐτὴ
ἄλλα εἰς μήκος 6,50 μέτρα. Νὰ κι' ὁ
ἐυλόσσοφος τοῦ σχολείου ποὺ θεωρεῖ
τ' ἀθλητικά καὶ τὴ Γυμναστικὴν «βαρ-
βαρα ἔργα ἀνθρώπων κατωτέρως δια-
νοητικῆς ἀναπτύξεως» καὶ ποῦ οὔτε 60
πόντους δὲν μπόρεῖ νὰ σηκώσῃ τὸ πόδι
του, νὰ κι' αὐτὸς ἄλλα εἰς ὕψος 1,58
μ. Κι' αὐτὸς ὁ ἄλλος ποῦ σὰ δάσκαλος
τοῦ παλιοῦ καλοῦ καιροῦ, γυρνᾷ πάντα
μ' ἕνα βιβλίο καὶ μιὰ ὀμπρέλα καὶ ποῦ
δὲ βγάζει τὸ παλτό του οὔτε τὸ Μᾶν
ἀκόμη, νὰ κι' αὐτὸς διακοβόλῃ 45 μ. Ἀμ'
ἡ Πέσσα τὸ μινιὸν κορίτσάκι μας, ποῦ
ἂν τὸ φυσηθῇς θὰ πέρῃ, τί ἔκαμε! Ἄ,
νὰ ἔριξε τὴ σφαῖρα 13 μέτρα μακριά.
Τὴν παρὰ συμπληρώνει μιὰ ὁμάδα
κορίτσια καὶ ἀγόρια ποῦ οὔτε τὴ μπά-
λα δὲν ἔχουν νὰ πιάσουν κι' ὅμως πο-
τῶνουν γιὰ νικητὲς τοῦ βόλεϋ-μῶλ μὲ
ὁμάδες ἄλλων σχολείων!...

Ἐτοίβα τὸ μάτι μου καὶ δὲν ἤξερα
ἂν δὲν βλέπω ἢ ἂν τορλάδῃκα, γιατί
πίστευα πῶς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐγι-
ναν ὅλ' αὐτά, ὅταν ἀκούω πίσω μου

τὴ γελαστὴ φωνὴ τοῦ καθηγητῆ τῆς
Γυμναστικῆς.

—Σ' ἀρέσει;

Καὶ ἐνῶ γύρισα σαστισμένη, δίνον-
τας τὸ χέρι τοῦ μοῦ λέει:

—Καὶ τοῦ χρόνου. Πρωταπριλιά!...
Σὲ σὰς ἄρεσε; Καὶ τοῦ χρόνου θὰ
σὰς γράψω γιὰ τὴν φετεινὴ.

Μῦρον τῆς Ἀνδρον [Α]

ΑΝΟΙΞΗ

Ἡ ἐξοχὴ ἄρχισε νὰ τραβᾷ πιά τὴν
ψυχὴ μου ὀλάκαιρη... Νοιώθω ἀπὸ
παντοῦ πῶς κάτι θεῖο, κάτι πανέμορ-
φον τελεῖται... Ὁ ἀέρας χλιαρὸς μυ-
ρωμένος μὲ τὴν ὀλόδροση μυρωδιὰ τοῦ
γρασιδίου περὰν χαϊδεύεται ἀνάμεσα
στὰ κλαδιά κι' ἀφήνει ἀπαλὰ τὰ φιλιὰ
του σ' ἀνοικτοπράσινα νιόβγαλτα φυλ-
λαράκια...

Ἀπὸ τὰ δένδρα δειλὰ-δειλὰ ξερό-
βαλαν ῥόδινα μπουμπουκάκια, τριαν-
ταφυλλένια μηνύματα τῆς πανέμορφης
ἀνοιξῆς ποὺ ἐρχεται.

Σὰν βρεθῶ στὴν ἀνοικτὴ ἀγκαλιά
τῆς ἐξοχῆς δύο εἰδῶν αἰσθήματα μὲ
πλημμυρίζουν. Μαῦ ἐρχεται νὰ τρέξω,
νὰ τρέξω σὰν ἕνα ἀτίθασο ἀλογάκι,
κι' ἄλλοτε πάλι στέκομαι μὲ σεβασμὸ
καὶ θάμβος μπρὸς τὴν μεγάλην ἀναγέ-
νηση... Ἡ χαρὰ ἐξυψώνει τὴν ψυχὴ
μου κι' ἀγαπᾷ καὶ τὸ τελευταῖο μυρ-
μηγάκι. Πόσο εὐτυχισμένη εἰμαι σὰν
ἐρχεται ἡ ἀνοιξή! Ὅλα τὰ μῦρα τῆς
κι' οἱ ὁμορφιές της διαπερνοῦν τὴν
ψυχὴ μου καὶ τὴν ποτίζουν μ' ὅλη τὴ
χαρὰ καὶ τὴν δροσιὰ της. Πιεθῶ [Β]

ΣΟΦΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ

Ἐχουμε ἕνα χροῖος στὸν κόσμο, νὰ
πληθαίνουμε τὴν χαρὰ.

Ἀνατόλ Φράνς

Δὲν ὑπάρχει στιγμή χωρὶς κάποιο
καθῆκον. Κινέζων

Ἡ ζωὴ ἔχει πολὺ μικρὴ ἀξία ἂν
δὲν καθαγιάσθῃ μὲ τὸ καθῆκον.

Σμαίλς

Ἡ ἐπίγνωσις τῶν καθηκόντων μας
εἶναι ἡ ὀφειμότερη μερίδα τῆς φιλο-
σοφίας. Οὐάτλιν

Κανεῖς δὲν ἔμπορεῖ νὰ διευθύνῃ ἕαν
δὲν μάθῃ πρῶτα νὰ ὑπακούῃ.

Ἀριστοτέλης

Ἡ γνώσις εἶναι τὸ βουνὸ ποὺ ὀλίγοι
ἔμπορουν νάνεβουῦν τὸ καθῆκον εἶναι
ὁ δρόμος ποὺ ὅλοι ἔμπορουν νὰ πε-
ράσουν. Ἀβελς-Μορις

Κάνοντας ἐκεῖνο ποὺ ἐπρεπε δὲν ἀ-
ξιομεν ἐπαίνους γιατί αὐτὸ εἶναι τὸ
καθῆκον μας. Ἀγιος Ἀδουαντίνος

Ἡ τελευταῖα εὐχαρίστηση τῆς ζωῆς
μας εἶναι ἡ συναίσθησις ὅτι ἐκάναμε
τὸ καθῆκον μας. Χατολίτ

Ἐντα Γκάμπλερ [Β]

Ο Π Τ Α Σ Ι Α

Ο οὐρανὸς μονότονα, θλιβερά, εξακολουθεῖ τὸ κλάμμα του καὶ τὸ νερὸ χυτὰ ἀνατριχιαστικὰ ἐπάνω στὸν τοῖχο. Ἡ φωτιά στὸ τζάκι εξακολουθεῖ τὸν πένθιμο χορὸ της καὶ στὴν γωνιά τοῦ δωματίου ἡ μικρὴ Παυλίνα εξακολουθεῖ τὸ κλάμμα της. Μὰ ξαφνικὰ τινάζει τὸ κεφάλι της σκουπίζει τὰ δάκρυά της καὶ στηρίζει τὰ μάτια της ἐπίμονα στὸ σκοτάδι σὰ νὰ προσπαθῇ ν' ἀνακαλύψῃ κάποιους μέσ' ἀπ' τὴς ἀπειρες εἰκόνες πού χοροπηδοῦν μπρὸς της.

Καὶ πραγματικὰ σὲ λίγο ὅλα ξεκαθαρίζουν καὶ ἕνας ἄνδρας παρουσιάζεται μπρὸς της, κατόπιν ἕνα ἀγοράκι κ' ὕστερα μιὰ γυναίκα. Ὁ πατέρας, ὁ ἀδελφοῦλης της καὶ ἡ καμὰ της. Ὅ, τι εἶχε καὶ δὲν εἶχε σ' αὐτὸν τὸν κόσμο.

Τὰ μάτια της πλημμυρίζουν ἀπὸ δάκρυα καὶ οἱ ἀγαπημένες της ὑπάρξεις θολώνουν... φάνονται τόσο γλήγορα, ὅσο γλήγορα ἔφυγαν γιὰ τὸν ἄλλο κόσμο. Τὰ χεῖλιά της ἀνοίγουν κ' ἀνάμεσα στοὺς λυγμούς της ξεκαθαρίζει μιὰ φράση πού προφέρεται μὲ ἄπειρο πόνο: «Μέσα σ' ἕνα χρόνο!».

Τὰ χεράκια της ὑψώνονται κ' ἀπ' τὰ χλωμά χειλάρια της ἀνέβαινε σὰν θυμάμα στὸν οὐρανὸ ἀθάνατον ἢ προσευχὴ της: «Θεέ μου γιατί μου τοὺς πήρες; Δὲν τῶς πῆρες πῶς χωρὶς αὐτοὺς δὲν μπορῶ νὰ ζήσω. Δὲν τῶς πῆρες πῶς τοὺς χρειαζόμαι; Ἰ! Στὴν ἀγάπη πού σοῦχωμε ὅλοι μας πάρε με κοντά σου. Ἐσὺ πού εἶσαι καρδιογνώστης, ὅπως μου ἔλεγε ἡ γλυκίαι μου μανούλα, θά νοιώθης τὸν πόνο τῆς καρδούλας μου».

Τὰ χεράκια της πέφτουν κουρασμένα καὶ τὰ χειλάρια της παύουν σὰν ἀποκαωμένα γιὰ τὴν προσπάθεια πού κάνουν. Τὰ ματάκια της κλείνουν. Ἡ βροχὴ εξακολουθεῖ. Τί καλὸς πού εἶναι ὁ Θεός. Μετὰ ἀπ' τὴν λύπη φέρνει τὴν ἀπολύτωση.

Χαμογελώντας τὰ μάτια της κλείνουν, ἐνῶ οὐράνιες μελωδίες τὴν φέρνουν καὶ τὴ μικρὴ ὁρατὴν γιὰ λίγο στὸν κόσμο τῶν ἀγγελουδιῶν.

Ζούζουλο [B]

ΧΕΙΜΩΝΑ ΒΡΑΔΥ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Ο ἥλιος ἔχει δώσει ἀπὸ πολλὴν ὥρα καὶ ἡ νύχτα ἀπλώνεται στὸ χωριό. Οἱ χωρικοὶ γύρισαν ἀπὸ τὰ χωράφια τους καὶ μαζεύτηκαν στὰ σπίτια τους.

Κάνει κρύο καὶ νὰ σὲ λίγο ἄρχισαν νὰ χιονίσκῃ. Τὸ χιόνι πέφτει πυκνὸ σὲ χοντρές νυφάδες καὶ σκεπάζει σὰν ὁλόλευκο παχὺ χαλί ὅλο τὸ χωριό.

Εἶναι τὸ πρῶτο φετινὸ χιόνι στὸ χωριό, ἡ σπορά ἔχει τελειώσει καὶ οἱ χωρικοὶ τὸ βλέπουν μὲ εὐχαρίστηση.

Τὰ ἀναμένα τζάκια τοῦ χωριοῦ καπνίζουν.

Στὸ σπίτι τοῦ κυρ Χριστοῦ, τοῦ ἀρχοντονοικοκύρη — ὅπως τὸν λένε οἱ ἄλλοι χωρικοὶ — ἔχουν τελειώσει τὸ φαί καὶ κάθονται γύρω ἀπὸ τὸ ἀναμένο τζάκι πού φωτίζει καὶ ζεσταίνει ὅλο τὸ δωματίο μὲ τὴν κόκκινη χαρούμενη φλόγα του, ὅλοι ἀπὸ τὸ μικρὸ ἐγγονάκι ὡς τὸ γέρο ἀσπρομάλλη παππού.

Οἱ ἄνδρες καθισμένοι στὰ χαμηλά πεζούλια τοῦ τζακιῦ, τὰ στρωμένα μὲ

χοντρά κυλῆμα ξεποστάνουν ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς ἡμέρας.

Ἡ γιαιὰ τριγυρισμένη ἀπὸ τὰ ἐγγονάκια της λείπει παραμυθία καὶ γνέθει κ' ὅλας γιὰ νὰ μὴν πηγαῖν χαμένος ὁ καιρὸς.

Οἱ κόρες καὶ οἱ υἱὲς δουλεύουν κ' αὐτὲς, ἄλλη πλέκει, ἄλλη γνέθει, ἄλλη ράβει, ἄλλη κεντᾷ, ἄλλη μπαλῶνει, καὶ ἡ μεγάλη ἐγγονὴ κεντᾷ τὰ προικιά της.

Ἡ λάμψη τῆς φωτιᾶς φωτίζει τὰ γαλῆνια πρόσωπα. Ὁ παππὸς κοιτάζει εὐτυχισμένος τὴν οἰκογένειά του.

Μὰ ἡ ὥρα περνᾷ καὶ πηγαίνουν νὰ κοιμηθοῦν γιατί τὴν ἄλλη μέρα θά σηκωθοῦν πρῶτ' ἡμέρᾳ νὰ πάνε στὴ δουλειὰ τους.

Σιγᾷ, σιγᾷ τὰ φῶτα τοῦ χωριοῦ ἕνα, ἕνα ἄρχισαν νὰ σβύνουν. Μόνο ἔκει στὴ ἀκρὴ τοῦ χωριοῦ σ' ἕνα παράθυρο ὑπάρχει φῶς.

Ποῖος ἔκει νὰ ξαγρυπνᾷ; Νὰ εἶναι καμιά κόρη βιαστικὴ πού νυχτερεῖ νὰ κἀνὴ τὰ προικιά της ἢ καμιά μανούλα πού ξαγρυπνᾷ στὸ προσκεφάλι τοῦ ἀρρώστου μοναχογιου της;

Ἡσυχία βασιλεύει παντοῦ καὶ μόνο πού καὶ πού τὴ γαλήνη της νύχτας τὴν διακόπτει τὸ γαγγύμα κανενὸς σκύλου. Καὶ τὸ χιόνι ἀπαλὸ, ἀπαλὸ εξακολουθεῖ νὰ πέφτῃ καὶ νὰ σκεπάζῃ μὲ τὸ λευκὸ σάβανο τοῦ τοῦ κοιμισμένου χωριό.

Εὐφη Καλλιθεᾶτις [B]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Κατὰ τὴν ἐπιθεώρηση εἰς τὸ σχολεῖο.
Ὁ δάσκαλος:— Ἀρῆ, πού εἶναι τὸ μαντήλι σου;

Μαθητὴς:— Δὲν ἔχω, κύριε.
Ὁ δάσκαλος:— Καὶ γιατί;
Μαθητὴς:— Γιατί δὲν ἔχω συνάχι, κύριε.

Μικρὸς Σπουδαστὴς

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 274 ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΥΣΕΩΝ

Προταθέντος τὴν 1 'Ιουνίου 1935 πρὸς εὔρεσιν τῶν λύσεων τῶν εἰς τὰ φύλλα τῆς Διαπλάσεως 'Ιουνίου, 'Ιουλίου, καὶ Αὐγούστου 1935 δημοσιευθεῶν 162 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

(Οἱ ἀκολουθοῦντες ἕκαστον ὄνομα τρεῖς ἀριθμοὶ σημαίνουν: ὁ πρῶτος τὰς εὑρεθείσας ὁρθὰς λύσεις, ὁ δεύτερος τὰ ἔδωγμα λύσεων καὶ ὁ τρίτος τὰ ἔδωγμα ἔπιμολύσεως, συμφώνως μὲ τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ', § 25.

Οἱ Ἰσότιμοι ὁλὼν τῶν τάξεων ἔχουν τὸ δικαίωμα, οἱ μὲν τοῦ Α' Βραβείου νὰ δημοσιεύσων τὴν εἰκόνα τῶν ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 40 διὰ τὰ ἔξοδα τοῦ κλισιᾶ, καὶ νὰγοράσων, ἐντὸς τριμήνου τὸ πολὺ ἀπὸ σήμερον, (διότι κατόπιν παραγράφεται τὸ δικαίωμα τοῦτο), ἕνα οἰονδήποτε θέλουν τὸν ὀνομαζόμενος τῶν ἐτῶν 1894 — 1935 (Β' Περίοδος) μὲ ἔκπτωσιν δέκα πέντε (15) δραχμῶν. Οἱ τοῦ Β' Βραβείου ν' ἀγοράσων ὁμοίον τὸν μὲ ἔκπτωσιν δέκα (10) δρ. καὶ οἱ τοῦ Γ' μὲ ἔκπτωσιν πέντε (5) δρ. (Ἰδὲ καὶ Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ, Κεφ. Ε' § 6 καὶ 7).

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΣΙΣ (ἀπὸ 16 ἐτῶν καὶ ἄνω, καθὼς καὶ ὅσοι δὲν ἐσημείωσαν στὰ λυσώχρητά τους ἡλικία).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Λεοβιακὸν Ἄνθος, 151, 16, 7.

Ἰσότιμοι: Ἀγνούλα, 148, 15, 7.
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δευκο-πυργιώτης, 138, 14, 7. Κατίνα Δράκου, 131, 14, 7.

Ἰσότιμοι: Ἀγραμπέλη, 140, 14, 7.
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μαξίμ, 123, 13, 7.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Θάλεια, 32, 4, 5, Παπαρούνα, 59, 6, 3. Χρυσὴ Πεταλούδισσα, 6, 1, 1. Σεληνιώτικος Ὁρίζων, 37, 4, 3.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΣΙΣ (12—15 ἐτῶν)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σανθὸς Δόκιμος, 134, 14, 7.

Ἰσότιμοι: Ὀνειρο τοῦ Λάντη, 144, 15, 7. Αἰώνιος Θρύλος, 137, 14, 7. Ἀρσενικός No 7, 134, 14, 7. Αὐγερινός, 131, 14, 7. Ἄνθος Ἀνεμώνης, 131, 14, 7. Σπίθα, 134, 14, 7. Ἀνθρωπάκος, 137, 14, 7. Βραϊλιάνα, 135, 14, 7. Ἀγγελούδι, 149, 15, 7. Πειραιωτάκι, 138, 14, 7. Πίστις-Πατρίς, 132, 13, 7. Ἀνδρειωτάκι, 136, 14, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀτλαντίς, 114, 12, 7. Δελινό, 116, 12, 6.

Ἰσότιμοι: Ἀπλὴ Ζωή, 124, 13, 7. Ἀγκάθι, 129, 13, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Φράντς Δίστ, 105, 11, 6. Ἀγγουρολογιώτατος, 108, 11, 6. Χριστιάνα, 100, 10, 7.

Ἰσότιμοι: Χωρὶς Φτερά, 98, 10, 5. Ἀντισμένη Γαζία, 113, 12, 7. Κεραινός, 98, 10, 5. Ἀδ. Χριστόπουλος, 99, 10, 7.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας, 83, 9, 4. Εὐθύμο Γέλιο, 82, 9, 5. Γαρόφαλλο, 85, 9, 7. Βάσιγκτων, 86, 9, 7. Μωραϊτάκι, 71, 8, 3.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Μικρὸς Παρισινός, 23, 3, 6. Κυματοθραύστης, 28, 3, 4. Μολιέρος, 48, 5, 3. Ρόζα-Λίνα, 10, 1, 1. Ζάν, 44, 5, 2. Σπαρτιατοπούλα, 20, 2, 1. Ἡρίνα, 58, 6, 3. Μιμόζα, 28, 3, 3. Οὐτίς, 22, 3, 1. Μικρὸς Ἀθηναῖος, 16, 2, 4. Ἀμφορεύς, 21, 3, 2. Ἀθῶα Ὑπαρξίς, 60, 6, 7. Ἀθάνατο Χρυσάνθεμο, 12, 2, 1. Συναγρίδα, 47, 5, 7. Σκαρβατος 4, 1, 2.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΣΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Χειμώνανθο, 144, 15, 7.

Ἰσότιμοι: Ἄσμα τῶν Ἀγγέλων, 135, 14, 7. Ἀθανάσιος Διάκος, 107, 11, 6. Κεραμίδιος Γάτος, 108, 11, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀχιλλεύς, 95, 10, 6. Διγενὴς Ἀκρίτας, 97, 10, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κ. Δόκας 70, 7, 5.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Βρυσοῦλα, 41, 5, 2.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Γαλάτιος Κύκνος, 17, 2, 5. Πάτροκλος, 1, 1, 1. Ἀσπρη Πεταλούδα, 6, 1, 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΟΙ ΑΛΛΑΞΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώσων ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας ἀποστέλλοντας καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐντύπωσιν τῆς νέας ταχυίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

1937

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

163

282ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Λύσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων αἱ ὁποῖαι θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὰ φυλλάδια «Διαπλάσεως» ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ μέχρι τέλους 'Ιουλίου 1937.

Γίνονται τρεῖς Διαγωνισμοὶ λύσεων τὸ ἔτος, ἕνας καθὲς τεταρτηνία. Ὡστε ὁ 282ος πού προκηρύσσεται σήμερα, εἶναι τῆς Β' Τεταρτηνίας τοῦ 1937, ἡτοι Ἀπριλίου, Μαΐου, 'Ιουνίου καὶ 'Ιουλίου.

Οἱ διαγωνιζόμενοι διαιροῦνται εἰς δύο Τάξεις, τὴν Μεγάλην, ἀπὸ 15 ἐτῶν καὶ ἄνω, καὶ τὴν Μικρὴν, ἀπὸ 14 ἐτῶν καὶ κάτω.

Οἱ ἄλλοι ὅροι μένουν οἱ ἴδιοι ὅπως τοὺς ἔχει ὁ Ὁδηγός. Ὁ κυριώτερος εἶναι ὅτι οἱ λύσεις πρέπει νὰ γραφῶνται στὸ ἰδιαίτερον χαρτί τῶν λύσεων ἢ λυσώχαρτο πού πωλεῖται στὸ γραφεῖον μου. Ὅποιοι θέλει λοιπὸν νὰ διαγωνισθῇ, πρέπει πρῶτα νὰγοράσῃ δύο δεσμίδες τέτοιου χαρτί, (Ἡ δεσμίς ἔχει ἀπὸ 13 φύλλα καὶ τιμᾷται δρ. 3,50 γιὰ τὸ Ἐσωτερικὸ καὶ δρ. 5 γιὰ τὸ Ἐξωτερικόν. Τὰ φύλλα πού θὰ περισσέψουν τὰ κρατεῖ ὁ λύτης γι' ἄλλο διαγωνισμό). Ἡ προθεσμία πού πρέπει νὰ στέλλωνται οἱ λύσεις εἶναι γραμμένη στὴς Ἀσκήσεις καθὲς φυλλαδίου. Τοῦ σημερινοῦ π. χ. οἱ λύσεις εἶναι δεκταὶ ὡς τὴς 3 'Ιουνίου. Ἐχουν λοιπὸν καιρὸ ὅσοι θέλουν, νὰ προμηθευθοῦν καὶ Ὁδηγὰ καὶ λυσώχαρτο γιὰ νὰρτίσουν νὰ στέλλουν.

Βραβεῖα θάπνευθηθοῦν, χωριστὰ σὲ καθὲ Τάξιν, τὰ ὁρισμένα (βλ. Ὁδηγό).
Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Βραβεῖα θάπνευθηθοῦν, χωριστὰ σὲ καθὲ Τάξιν, τὰ ὁρισμένα (βλ. Ὁδηγό).
Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Βραβεῖα θάπνευθηθοῦν, χωριστὰ σὲ καθὲ Τάξιν, τὰ ὁρισμένα (βλ. Ὁδηγό).
Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΗΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 31 Μαρτίου 1937

ΔΩΔΕΚΑΣΕΒΔΙΟ καὶ τὸ σημερινὸ φυλλάδιο. Πόσα ὥρατα πράγματα δὲν ἔχει! Κρίμα μόνο πού ἡ ἡμερομηνία τοῦ τυχαίνει νὰ εἶναι 3 καὶ ὄχι 1 'Απριλίου ἄλλοιως δ' Ἀνακλῆς θὰ σὰς ἔκανε καμμιὰ νόστιμη Πρωταπριλιά ὅπως ἄλλοτε... Ἐ, σὰς ἔκαματε προχθές; γελᾷσατε κανένα; γελᾷσθήκατε; Περιμένω τὴς σχετικῆς ἱστορίας. Σήμερα ἀρχίζει καὶ ὁ νέος Διαγωνισμὸς λύσεων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Οἱ νέοι συνδρομηταὶ πού δὲν πρόφθασαν ἢ δὲν ἔξεραν νὰ λάβουν μέρος στὸν προηγούμενον, ἄς διαγωνισθοῦν σ' αὐτόν. Ἡ προκήρυξίς τοῦς δὴναι πῶς θὰ κάμουν.

Μεγάλῃ ἐπιτυχίᾳ ἔχει ὁ «Ἴμνος» τῆς

Ἑλένης Γ. Λαμπίρη, τῆς παλιᾶς μας καὶ τόσο ἀγαπητῆς Μελλοῦσης Καλλιτέχνης, πού σήμερα εἶναι παρούσα, ἐνηλαθὴ μιὰ γνωστοτάτη καὶ διακεκριμένη μουσικοσυνθέτρια. Ὅχι μόνο τὴν ὥρατα μουσική, ἀλλὰ καὶ τὰ ὥρατα λόγια αὐτοῦ τοῦ «Ἴμνου» συνέθεσε ἡ ἑαυτὴ. Τὸ ἔπος γέτο τῆς Παιδείας τὸν εἰσάγαγε σ' ὅλα τὰ Σχολεῖα, καὶ τὸ ἔπος γέτο τῶν Στρατιωτικῶν στὸ στρατό. Ἐταῖ μαθητῆς, μαθητρίδες καὶ στρατιῶτες, σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, τραγουδοῦν τώρα τὸν «Ἴμνο» τῆς Ἑλένης Λαμπίρη, κ' ἐνθουσιάζονται.

Εἶναι ὁ Ἴμνος τῆς Νεότητος, πού παρτρύνεται νὰ ἐπιτελέσῃ τὰ μεγάλα, πού περιμένει ἀπ' αὐτὴν ἡ ἑλληνικὴ Πατρίδα. Ἀ! εἰμαι ὑπερήφανη γιὰ τὴν νέα αὐτὴ ἐπιτυχία τῆς παλιᾶς μου φίλης.

Ἐγινε λάθος, Μπουκλέτ. Ἡ μικρὴ μου φίλῃ πού εἶδες νὰ τῆς ἀπαντᾷ μ' αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο, πῆρε ἄλλο. Ὡστε σὺ εἶσαι ἡ

μόνη Μπουκλέτ καὶ ἡσύχως. Περστικὰ καὶ σὲ περιμένω.

Νίνα Φιλικὸν, παλιὴ μου Γεῖφε, τὰ πιδ ἐγκάρδια συγχαρητήριά μου γιὰ τοὺς εὐτυχισμένους σου ἀρραβῶνες. Καλῶς νὰ ἐλθῇς! Μὰ πολλὴ μου χαρὰ θὰ σὲ γωρίσω κ' ἀπὸ κοντά. Ἐξέτελεσα τὴς παραγγελίας σου καὶ τώρα περιμένω νὰ μοῦ γράψῃς κ' ἡ ἀδελφὴ σου.

Τὸ ποιήμα σου, Ποιγινπέσσα, τὸ βλέπεις στὸ σημερινόν. Στείλε μου καὶ τὸ ἀνοιξιάτικο, ἄφου διορθώσης μόνῃ σου τὴ φράση πού σοῦ φαίνεται ἀκατάλληλη. Ὁ, ναί! ἡ ἀνοιξὴ εἶναι πάντα ἡ ἑαυτὴ ἑμεῖς ἀλλάζουμε καὶ καθὲ χρόνο μᾶς φαίνεται διαφορετικὴ. Ἀπὸ τὸ Μπαρί δὲν ἔχω καμμιὰ εἰδησὴ πῶς κόπηκαν οἱ διαπλάσαις ἐκπομπῆς Πέμπτης καὶ Σαββάτου. Ἀλλὰ νὰ πού ἄκουσες πάλι «Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολή».

Θέμις, σοῦ ἐνέκριναν, καθὼς θὰ εἶδες, αὐτὸ πού προτιμοῦσες. Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ πρῶτο σου γράμμα καὶ περιμένω κ' ἄλλο μὲ τὰ «περισσότερα». Σ' εὐχαριστῶ, καθὼς καὶ τὴς φίλες σου, πού κάματε συλλογὴ μὲ κύριον σκοπὸ τὴν διάδοσίν μου.

Κ' ἐγὼ, Σπουγγαρά, χαίρω πολὺ πού ἀποφάσισες νὰ λαβὴν μέρους καὶ στὴν κίνησιν. Δὲν εἶναι ἀμφιβολία πῶς θὰ ὠφελθῇς ἀπ' αὐτό. Εὐχαριστῶ πού προσπαθῇς νὰ μὲ διαδώσῃς στὸ σχολεῖόν σου. Ναί, γιὰ νὰχτες τακτικὰ τὰ ὥρατα αὐτὰ δωδεκάσεβδα, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ξεσπαθώνετε. Γράψε μου, Καμπερών, ὅσο συχνὰ θέλεις, δὲν μὲ ζαλίζει καθόλου ἡ «πολυλογία» σου. Γιὰ τὸ κομμάτι σου δὲν θυμῶμαι τώρα καὶ πού νὰ φῶ! περιμένα λίγο ἄκομα. Ἀπὸ τὴς Ἀσκήσεως σου δημοσιεύθηκε, καθὼς θὰ εἶδες, ἡ Κλίμαξ. Ὁ, σοῦ δημοσιεύθῃ κ' ἄλλη ἔμα ἐκνάλθη ἢ σειρά σου. Στὸ μεταξύ μπορεῖς νὰ ξαναστείλῃς.

Ἀλήθεια, Κατάσκοπε 33, ὁ γενικός αὐτὸς σηματοστολισμὸς ἔδωσε μεγάλῃ λαμπρότητα στὴ γιορτὴ τῆς 25 Μαρτίου. Κ' ἐδῶ ἐκατοντάδες χιλιάδες σηματοῦν κυμάτιζαν σ' ὅλους τοὺς δρόμους, σ' ὅλα τὰ σπίτια, καὶ τὸ θέαμα ἦταν ἔξοχο. Στείλε μου καμμιὰ ἀπ' αὐτὰς τῆς φωτογραφίας πού πήρες, νὰ ἰδῶ καὶ τὸν σηματοστολισμὸ τῆς ὥρας σας πόλης.

Δὲν τὸ ξέρεις, Ἀφροδέσσα, πῶς ἡ πολλὴ ἐσκούραση φέρνει ταμπέλα; Εὐτυχῶς ἡ δική σου πέρας καὶ μπόρσες νὰ μοῦ γράψῃς τὸ μεγάλο αὐτὸ γράμμα πού μὲ τόσο εὐχαρίστηση διάβασα: καὶ γιὰ τὴν χαρὰ πού σοῦ ἐπρόξενε ἡ δημοσίευσή τοῦ πρῶτου σου κομματιῦ, καὶ γιὰ τὸ ἀποκρηστικὸ «ἄλογο», καὶ γιὰ ὅλα... Ναί, ὅταν ἔχῃς νὰ μοῦ γράψῃς καὶ τί, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ περιμένῃς νὰ σοῦ ἀπαντήσω πρῶτα στὸ προηγούμενον γράμμα σου.

Νῆανηλπρώσῃς τώρα, Νέανια, νὰ μοῦ ἐμπιστευθεῖς τὴς χαρῆς σου καὶ τὴς λύπης— ἀν καὶ τί λύπες μπορεῖ νὰχῇς ἐσὺ; — καὶ νὰ μοῦ γράψῃς πάντα στὸν ἐνικό, ὅπως ὅλα τὰ παιδιὰ μου. Πολὺ εὐχαριστήθηκα ἀπὸ τὴν γιορτή σου. Γιατὶ νὰ μὴν ἀπαντήσῃς καὶ στὸ Ραδιοφωνικὸ Διαγωνισμό; Περιμένω. Σὺ ἐστεῖλα καὶ τὸν Ὁδηγόν.

Τσιγγάνικο Βιολί, ἔγραψα τὴν Α. Π. καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐπιστάθωμα. Ναί, αὐστεινὴ μὲ πάντα στὴν τάξιν σου, γιὰ νὰ γίνω πιδ πολλὰς εἰς λίγας συμπαθήτριές σου Διαπλάσοπούλες. Ἐλαβὰ βέβαια καὶ τὸ προηγούμενον γράμμα σου καὶ μοῦ φαίνεται πῶς σοῦ ἀπῆντησα. Πάντως τὸ ψευδώνυμό μου εἶναι ἐγκριμένον.

Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀνάνησιν καὶ τὰ καλὰ λόγια, Τζωρτζέ Ράφτ. Ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς τακτικὰ τώρα πού ξαναγύρισες στὸν Πύργο. Ἐχω ὑπόλοιπο στὴ διαθεσὴ σου δρ. 36.

Δεῖλά, ἐνέκριναν τὸ νέο σου ψευδώνυμο καὶ δημοσίευσαν τὴν ἀγγελίαν σου. Δεκαπέντε (!) γράμματα πού ἔχεις στείλει: καὶ δὲν ἔλαβες ἀπάντησιν; Δὲν πιστεύω τόσα. Ἐνα-δὺς θὰ φυλάω, κ' ἴσως γιὰ τὴς τουρκικῆς Ἀγγελίας, ὅπως εἶπα τὴν ἄλλη φορὰ καὶ στὴ Νινέττα. Μπορεῖ ὅμως νὰ χάθηκαν καὶ μερικὰ στὸ ταχυδρομεῖο.

Ἡ ἀναλογία εἶναι καλὴ, Χοντροκέφαλε, ἀν ἀπὸ 35 παιδιὰ μὲ παίρνουν 19. Πάντως ὁ Σύλλογός σας θὰ τὴν ἀξίωσιν μὲ ὅλα τὰ «ξίαντα» πού βάζουν μερικοὶ. Ἀλλὰ γιατί τὸν λέτε «συμμορία»; Ἡ λέξη αὕτη εἶναι ἐπὶ κακοῦ λέμε συμμορία ληστών, λωποδυτῶν, κακοποιῶν καὶ δὲν ταιριάζει βέβαια σὲ μιὰ συντροφιά ἀπὸ τόσο καλὰ παιδιὰ, Διαπλάσοπούλα.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: «Πῆραν τὴν Πόλιν» τῆς Μπέττυ Ντάλ. Πολὺ βαρὺ τὸ θέμα. Ἡ ἐπιτέλεια ὁστερεῖ. Ἡ γλώσσα πολὺ ἀνώμαλη. — «Σκληρότης» τοῦ Κυριάρχου τοῦ Σύμ

